

Pohádky do kapsičky

pro kluky i pro holčičky

Dana Navrátilová

Archibald

Už jste děti slyšely, jak někdo roní krokodýlí slzy? Že ne? To se přece říká, když někdo strašně moc pláče. Kdo ale ví, jak toto rčení vlastně vzniklo? Aha? To už je těžší hádanka. Možná za to může krokodýlek Archibald. Byl ještě docela malý kluk, když se

to stalo. Ještě by se vešel skoro celý do vašeho pokojíčku, určitě už ne do vaší vany. Archibald byl docela hodný, i když jedno se mu pořád nedařilo. Krotit své mlsné choutky. On vám byl tak mlsný, že to ani popsat nejde. Maminka mu pořád domlouvala, že si zkazí břicho a budou ho bolet zoubky, všechno marně.

Jednoho dne se maminka probudila a Archibald nikde. Rozhlížela se, volala, hledala, ale opravdu nikde nebyl k nalezení. Nejdříve si myslela, že zas někde tajně mlsá. Když se ale neukázal, ani když jej volala, začala mít o něj strach. Kde jen může být? To už se do pátrání po Archibaldovi zapojil kdekdo. Konečně ho našel hroch Hugo. Archibald ležel pod stromem na břehu řeky a od stromu tekla k řece tenký potůček, který tam nikdy nebyl. Potůček byl úplně slaný. Kde se tam vzal? Najednou si Hugo uvědomil, že to jsou slzy. Archibald tak pláče, až je z toho slaný potok. Hugo si sedl k Archibaldovi a starostlivě se na něj podíval, co ho tak moc trápí. Hned mu to bylo jasné. Archibald měl oteklou celou papulu a naříkal: „Achich, ach, to to bolí. Hugo, představ si, že mě bolí hned 41 zoubků najednou. Umíš si to představit? To je bolest, to je bolest.“ Nejhorší ale bylo, že Archibald věděl, že si za to může sám. Krokodýli mají 64 zubů. A nechte tolik zubů, aby se vám začaly kazit. Proč jen byl tak mlsný. Hugo ho chvíli utěšoval, pak ale pochopil, že to nepomůže. Krokodýlek potřebuje pomoc pana zubaře. Vzal Archibalda za tlapku a rázně ho vedl k nejbližšímu zubaři, o kterém věděl. Došli až ke dveřím. Tam se Hugo zastavil. On totiž nic jiného dělat nemohl, byl tak velký, že se do dveří nevešel. Tak jenom postrčil Archibalda do chodby a slíbil mu, že na něj

bude čekat hned pod oknem do ordinace, tak ať se nic nebojí a jde dál. Archibald tedy vstoupil do čekárny. Jak ho uviděli pacienti, všichni odtud utekli. Tolik se polekali krokodýla. Archibald nad tím žasnul. Vždyť jim nic neudělal. Pak ale pokrčil rameny a způsobně si lehl přes několik sedadel. Než se ale stačil pohodlně uvelebit, otevřely se dveře a pan zubař zavelel: „Další prosím.“ Archibald vstal a poslušně vešel do ordinace. Pan doktor stál zády k němu, na něco koukal do počítače a jen pověděl: „Posadte se, prosím, a otevřete pusu.“ Archibald otevřel svou velikou papulu plnou zubů. Jak měl papulu otevřenou, hned dostal chuť na něco dobrého – třeba na pana doktora? Ale ne. Ten mu přece spraví zoubky, toho si nesní. To už ho ale z přemýšlení

vytrhl pan zubař, který se zrovna otočil a spatřil uplakaného krokodýla. Polekal se tak, až upustil všechno, co měl v ruce. Hned se ale vzpamatoval. Archibald totiž vypadal, že ho ty zoubky moc bolí, a pan zubař nemohl vidět, jak se někdo trápí

kvůli zkaženým zoubkům. Rovnou je všechny prohlédl a pustil se do práce. Čistil, opravoval, utěšoval Archibalda a ani si nevšiml, že uteklo skoro půl dne, než to bylo všechno hotové. Když byl hotov, přísně se na Archibalda podíval a přikázal: „Už žádné takové mlsání. Každý den si budeš pořádně čistit zoubky a za půl roku přijdeš na kontrolu.“ Archibald jenom vyjekl: „Jakože už vůbec žádné mlsání? Co je to za nápady?

Já ho snad sním, ať už mi nikdy neříká takové věci!“

Vidíte, jak mu otrnulo, jen co ho zoubky trochu přestaly bolet. Pan zubař si toho naštěstí taky všiml, a tak rychle dodal: „A teď ještě nesmíš dvě hodiny jíst vůbec nebo to zas začne bolet.“ Ta

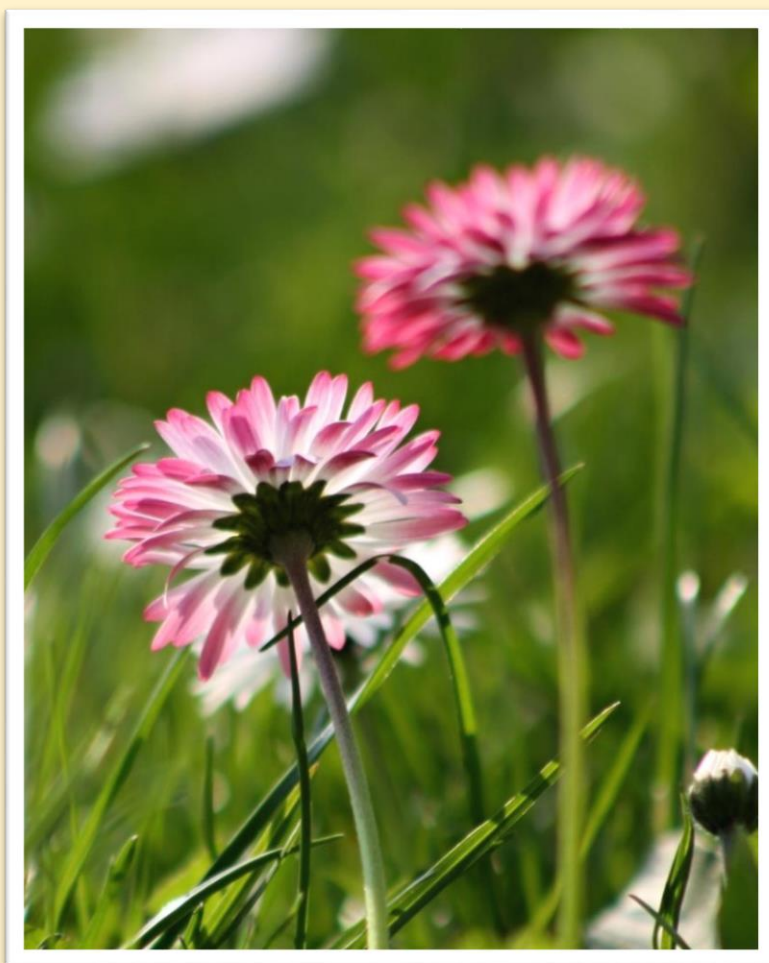
představa byla tak hrozná, že Archibald pana zubaře nesnědl. Dokonce se až začervenal, jak se zastyděl, co to chtěl provést. Vždyť věděl, že nebýt pana zubaře, kdo ví, jak by to s ním dopadlo. Vděčně se na něj podíval a pěkně mu poděkoval. Slíbil

jemu i sobě, že už to s tím mlsáním nebude přehánět. Bude mlsat jen to, co mu maminka dovolí. Taky zoubky si bude čistit. Naučil se, že když po něm maminka chce něco, co se mu vůbec nelíbí, není to proto, že ho chce zlobit, ale jenom a jenom proto, že ho má moc ráda. Od té doby uteklo mnoho dní a Archibaldovi bylo pořád dobře. Byl čilý a zdravý, radost pohledět. Občas na břehu řeky zahlédl pana zubaře, jak se na něj starostlivě dívá, jestli zoubky nebolí a jsou pěkné a zdravé. A protože viděl, že krokodýlek se o ně naučil pěkně starat, šťastně se usmál a spokojeně odcházel domů. Byl to dobrý zubař. Měl rád svou práci a všem dětem z okolí o Archibaldovi vyprávěl. Děti Archibalda znaly. Žil přece v jejich řece. A když viděly, jak má veliké, silné a zdravé zuby, každý den si je pečlivě čistily a poslouchaly maminky, když jim říkaly, že nemají moc mlsat. Pán Bůh se na ně na všechny díval a spokojeně se usmíval: „Vida, vida, jak dovede jeden napravený krokodýlí hříšník pomoci tolika dětem.“ Pán Bůh má totiž rád, když vidí, že se o své tělo dobře staráme.

Nejkrásnější květina

Byla jedna rozkvetlá louka, plná vůní a krásy. Slavík o té kráse zpíval a zpíval, až jednoho dne napadlo jezevce a lišku, že by mohli mezi všemi květinami najít tu nejkrásnější. Podle čeho ale vybírat, která květina je ta nejkrásnější? „No přece podle vůně, to dá rozum,“ hned se přidala veverka. „Ale kdepak, podle kořínků, to dá přece rozum,“ rázně se ozval krtek. „Pane, to je přece úplný nesmysl, kdo to kdy viděl?“ smála se malá poštolka. „Copak krása musí být vidět?“ zlobil se krtek. A věřte nebo ne, málem by se pohádali, kdyby na louku nepřiletěla sova Andrejka a neřekla, že bude lépe, když si to každý dobře promyslí. Pak se třeba za týden sejdou a všechno už v klidu domluví. Prostě – dobrý nápad musí uzrát, ten se nevyklepe jen tak z rukávu. Ujednáno. Celá louka se těšila na příští pondělí, kdy se sejde velká rada a pak přijde na volbu luční krásy. I květinám se ten nápad líbil a zdobily se, jak nevěsty na svatbu. Byl to ale dlouhý týden. Hned v pondělí strašně moc foukal vítr a odnesl malého broučka zlatohlávka daleko pryč od maminky. Naštěstí po něm jedna malá nenápadná květinka vztáhla lísteček, zlatohlávka zachytila a schovala pod sebe, kde v bezpečí celou tu vichřici přečkal. V úterý zas přišel na louku pan lesník. Byl moc unavený a smutný. V lese mu řadí pytlák a on ho nemůže najít. To se pak těžko chrání zvířátka. Pan lesník si sedl na pařez a vtom uviděl takovou malou nenápadnou kytičku. Natočila

se k němu, a tak pěkně se na něj usmála, že měl pan lesník hned lepší náladu. Když šel z louky, už si zpíval. Ve středu bylo takové divné počasí, že se všechny kvítky zavřely. Jen ta malá nenápadná květinka si všimla, že včelka má velkou žízeň. A protože měla na okvětních lístcích kapky rosy, hned je včelce nabídla.

Copak se asi přihodilo ve čtvrtek? Aha, už si vzpomínám. To se učil zpívat kos a moc mu to

nešlo. Pořád tu novou písničku nemohl dostat přes zobáček. Malá, nenápadná kytička se k němu natočila a ukázala, jak má zvednout hlavičku, aby se ten správný tón podařil. A doopravdy. Kos pak zpíval a zpíval ze samé radosti až do večera. Pak přišel takový poklidný pátek. Na louce běhaly děti a jedna holčička si usmyslila, že musí chytit lučního koníka. Ten se vám tak bál! Naštěstí se k němu přitočila naše malá nenápadná kytička a schovala ho pod svůj květ. V sobotu se nedělo vůbec nic. Tedy až do večera. Sluníčko zapadlo za kopec a všude byla najednou tma. Malá nenápadná květinka už šla taky spát, když vtom si všimla, že jedna beruška se bezradně rozhlíží, kde je její pěšinka. Popleta. Stála skoro na ní. Malá nenápadná květinka se znovu pořádně otevřela, a protože měla bílý květ, tak ve tmě svítila jak malá lampička. Beruška se vděčně usmála a hned běžela domů. Cestu tak totiž hned našla. A přišla neděle. Vykouklo sluníčko, ale každý chtěl ještě spát, a tak se jen zamračil, zavrtěl a otočil ke sluníčku zády. Teda to vám bylo sluníčku tak líto, že se rovnou otočilo a chtělo se schovat za mrak. Vtom se probudila malá nenápadná kytička, šťastně se na sluníčko usmála a pěkně ho pozdravila. Taky poděkovala, že tak pěkně hřeje hned ráno a natočila k němu svůj kvítek.

Konečně přišlo pondělí a na louce bylo zase živo. Každý, kdo mohl, přišel, aby pomohl rozhodnout, která z kyticek je nejkrásnější. A to vám bylo překvapení – jeden řekl, že ta, která se pěkně usměje, když je vám smutno, druhý že ta, která vám pomůže najít

cestu, třetí že ta, která vás schová, když je vám zima, čtvrtý že ta, která vám poděkuje, že děláte dobře svou práci... a tak to šlo dál. Některé, ty nejnazdobenější kyticčky, se na sebe překvapeně koukaly. Tak to přece na soutěži krásy nebývá. Ale marně. Všichni se totiž při té chvále dívali na jednu

malou, nenápadnou květinu, a nakonec se dohodli na tom, že to není obyčejná kráska. Ta má té krásy totiž v sobě tolik, že to je sedmikráska. To jméno už jí zůstalo.

Smrk

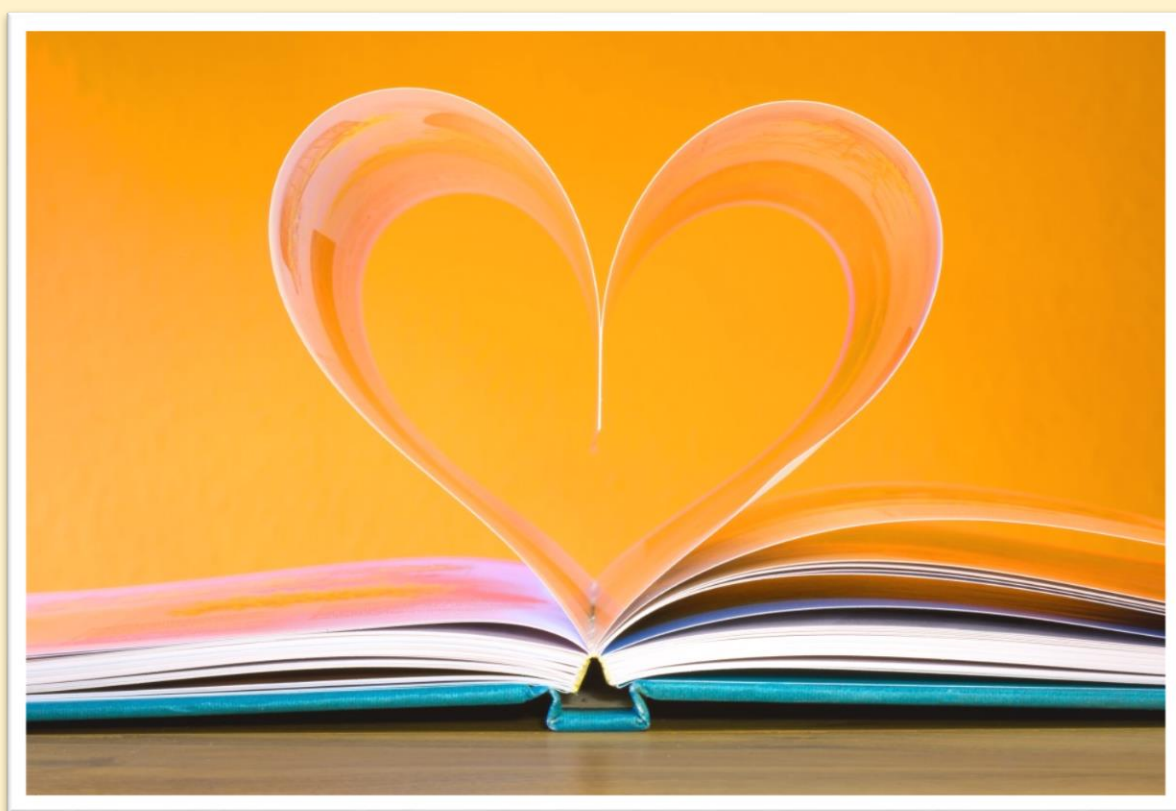
Byl jeden hluboký les a v tom lese rostl velikánský, zdatný smrk. Nebyl obyčejný. Byl mnohem silnější než všechny smrky v širokém okolí. Všichni se u něj zastavili. Jedni zkoušeli, kolik lidí je potřeba k tomu, aby jej objali, jiní se pod ním schovali před bouřkou a ještě další k němu chodili jen tak si polenošit, protože u něj bylo prostě krásně. Jeho větve se skláněly skoro až k zemi, tvořily takový malý, lesní domeček. Není divu, že si tam děti chodily rády hrát. Povídaly si u toho hraní, protože si myslely, že je nikdo neslyší. Svěřovaly smrku své radosti i starosti, ale i tajná přání. Smrk jim všem trpělivě naslouchal a všechny ty děti měl moc rád. A tak ubíhal rok za rokem, až se jednoho dne přihnala prudká bouřka s vichřicí a smrk vyvrátila. To vám byla taková škoda! Ale nedalo se nic dělat. Přijeli lesní dělníci, strom museli rozřezat a odvezli ho, jako ostatně většinu stromů z toho lesa, na místo, kde se zpracovává dřevo na papír. Smrk se až zatetelil radostí. Nebyl to přece obyčejný smrk, a nebude z něj ani obyčejný

papír. Bylo z něj spousta krásných bílých papírů, které sice byly na první pohled stejné jako všechny ostatní, to ale jen na první pohled.

Jednou ráno přišel pan Souček do práce, otevřel dveře do místnosti, kde byly stohy papírů a najednou uslyšel takové divné zvuky. Jako když si někdo brouká sám pro sebe a pak se trochu zasměje jen sám pro sebe, pak zas udělá „hmmm“ a tak podobně. Pan Souček se rozhlížel kolem sebe, ale v místnosti vůbec nikdo nebyl. Co to jen může být? Najednou si všiml, že na jedné hromadě papírů se jeden papír sám otočil a jakoby neviditelná ruka na něj něco psala a psala. To už bylo moc. Pan Souček chtěl utéct, ale zvědavost byla silnější než strach. Přistoupil k hromadě, vzal ten papír a začal číst. Jak tak četl, říkal si: „Ale to já přece znám. To jsem si přece jen tak pro sebe mudroval, když jsem byl ještě kluk a chodil jsem si hrát pod veliký smrk. Měl jsem báječné sny a plány, ale protože se mi všichni smáli, že jsem snílek a fantasta, tak jsem to raději neříkal lidem, ale tomu smrku. Snil jsem o tom, že změním svět, aby se lidi měli víc rádi.“ Pan Souček četl a četl. V příběhu, který byl na tom papíře, se dočetl, že svět přece může změnit úplně každý, stačí jen chtít. Jako třeba Standa. Ten každé ráno vstal a pomodlil se: „Pane Ježíši, děkuji ti za to, že mi dáváš další krásný den a prosím, pomoz mi, ať mám oči otevřené a vidím, co dobrého bych mohl dnes udělat, ať máš

ze mě radost.“ A pak vyrazil do práce a už cestou se díval, komu by mohl pomoci nebo udělat radost. Pan Souček odložil papír. „To bych ale mohl dělat taky tak,“ pomyslel si. Jenže ještě než stačil cokoliv udělat, vytrhl ho z přemýšlení nazlobený hlas pana vrátného. Ten byl nazlobený a zamračený pořád. „A jeďda, to abych honem šel,“ rychle se zvedal k odchodu pan Souček. Vrátný láteřil, až se to chodbou rozléhalo: „Co tu pohledáváte? Tady nemáte co dělat!“ Pan Souček se ale místo odchodu zastavil a pěkně vrátného pozdravil. Omluvil se, usmál se na něj a řekl, že si všiml, že ve vrátnici je takové špatné světlo. A on by uměl to světlo opravit, ať se mu tam dobře pracuje, když tam musí být celý den. Vrátný chtěl zas něco jen zavrčet, ale když se podíval na pana Součka, viděl, že to myslí doopravdy. Nechtěl tomu uvěřit. Proč by mu chtěl někdo, na koho je protivný, jen tak pomáhat? Pan Souček trpělivě čekal na jeho odpověď. Nakonec se vrátný usmál, to jako že by byl moc rád a najednou bylo v místnosti příjemně a oba si ještě domluvili, kdy a jak to provedou s tou opravou. Ještě cestou k vrátnici se vrátný usmíval, jako snad v téhle práci ještě nikdy ne. Pan Souček si pomyslel, že je to vlastně docela milý člověk a pan vrátný si myslel totéž o panu Součkovi. A tak z toho měli oba příjemný pocit.

„Ono to funguje!“ jásal pan Souček ještě odpoledne, když odcházel z práce. Nedalo mu to a znova nakoukl do místnosti, kde našel ten zvláštní papír o Standovi. Ve dveřích

se ale zarazil. U toho papíru stála paní vedoucí, jen se tak pěkně pro sebe usmívala a byla tak začtená do nějakého příběhu, že pana Součka vůbec nevnímala...

Večer pan Souček vzal do ruky svou Bibli a pevně se rozhodl, že zkusí každý den začít tak, jako Standa. A první verš, na který narazil, když Bibli otevřel, byl z knihy Kazatel a zněl: „**Poznal jsem, že není pro člověka nic lepšího, než se radovat a konat v životě dobro.**“ Kazatel 3.12

Smradulínek Zvědavulínek

Bára byla sama doma. Byl to nekonečný den. Ona totiž měla rýmu, nemohla ven a už se strašně nudila. Přemýšlela, co by provedla. Najednou dostala báječný nápad. Za pár dní bude mít narozeniny. To už jí maminka určitě koupila nějaký dárek. Půjde a nakoukne do její skříně, jestli ho tam neuvidí. Dobře věděla, že do skříně v ložnici rodičů nesmí. Jsou tam jejich věci. Ale co když už tam někde leží i její dárek. Opatrně se přikradla ke dveřím skříně a šup a už ji měla otevřenou. Jenže ať se koukala, jak chtěla, nic jako dárek tam neviděla. Tak zas zklamaně skříň zavřela, vyběhla z ložnice, ale co to? Na jejím stolečku si všimla malé krabičky. Ta tam před chvílí určitě nebyla! Co to jen může být?

Krabička byla zvláštní, jako poskládaná z kapek rosy, celá zářivá. Bára v úžasu přistoupila blíž. Kde se tu ta krabička vzala? A co je asi uvnitř? Bez váhání otevřela víčko a z krabičky vyklouzl malý obláček. Celý se tetelil, jak se snažil narovnat. Vtom Bára ucítila veliký smrad. Obláček byl sice krásný, ale strašně smrděl. Bára si zacpala nos a kousek couvla. Přitom se spíš jen tak pro sebe zeptala: „Kdo jsi?“ A obláček se pěkně usmál, pozdravil a hned spustil: „Jsem Smradulínek Zvědavulínek. Budu tu s tebou bydlet, aby ti nebylo smutno, jo? Mám spoustu prima nápadů a neboj se, už tě nikdy neopustím.“ Bára se trochu zarazila a pro jistotu se rovnou zeptala: „A to budeš pořád tak smrdět?“

Smradulínek se trochu ušklíbl a odpověděl: „Neboj, na to si brzo zvykneš. No ale teď pojďme raději ven, ať ten smrad tak necítíš.“ Zvědavulínek chytil Báru za ruku a než se vzpamatovala, otevřel dveře a sváděl ji ven: „Pojď, celý svět patří nám.“ Vtom jako by v Báře vyrostla ještě větší zvědavost, než jakou kdy měla, a i když

věděla, že nemocná ven nesmí, neváhala a hned vyběhla z domu – jen tak, na boso. Zvědavulínek hned vypískl: „Koukej, tam mají krásná jablíčka. Ty jsi nemocná. To je přece právě to, co potřebuješ. Jablíčka. Jdeme na ně.“ Bára se ale zdráhala: „Sousedí teď nejsou doma, tak si přece jejich jablíčka nemůžeme vzít.“ „Ty jsi ale trdlo, Báro. Když nejsou doma, tak skočíme na plot a z plotu na strom dosáhneme. Kdo si toho všimne, že si natrháme pár jablíček?“ Bára byla v mžiku na plotě a už trhala ta nejkrásnější jablíčka, která se na ni ze stromu přímo smála. Pak ji ale napadlo, že to se přece nedělá. Otočila se a zamířila domů.

Jen co došla domů, uslyšela kroky maminky. Tak tak to stihla, aby maminka neviděla, že Bára byla venku. Zvědavulínek honem vklouzl do své krabičky. Maminka přišla do pokojíčku, pohladila Báru po vlasech a zeptala se jí, jak jí je a co celý den dělala. Ještě to ani nedopověděla a už se rozhlížela po pokojíčku, co to tak smrdí. Bára hned

spustila, že byla doma, že už je jí líp, že se ale moc nudí a ten smrad jde asi z venku. Mamince se to moc nezdálo, ale už neříkala nic, jen otevřela okno a pořádně vyvětrala. Další den, hned jak maminka odešla do práce, Smraďulínek Zvědavulínek vyklouzl ze své krabičky a radostně hlásil, že už ví, kam maminka ten dárek k narozeninám schovala. Bára zatleskala nadšením a Zvědavulínek ji drapl a táhl do ložnice. Ve skříni pod halenkami byl balíček. Bára chvíli zaváhala, pak ale natáhla ruku a vytáhla balíček ze skříně, rozbalila jej a uviděla krásnou dětskou Bibli, po jaké moc toužila. Zvědavulínek najednou uskočil a rozkřikl se na Báru: „Fuj, Zavři to. Vůbec to nečti.

To je moc nebezpečné. Pojď, najdeme něco lepšího. Třeba vyzkoušíme tatínkovu kameru. Vím, jak se pouští.“ Bára ale najednou znejistěla. Vždyť Zvědavulínek ji navádí dělat samé věci, které se prostě nedělají. Otočila se na něj a odsekla mu: „Jdi ode mě pryč. Já mám ráda maminku a tatínka a nebudu už dělat takové věci, které se nedělají.“ A honem se snažila znovu zabalit Bibli a uložit ji tam, kde byla. Moc jí to nešlo. Bylo jí to tak líto, že se rozběhla do svého pokojíčku, skočila do postele a rozplakala se. Najednou uslyšela, jak někdo odemyká dveře. Že by tatínek? Ale co dělá teď doma? Byla to maminka. V práci jim vypli elektřinu, tak nemohla pracovat a dopoledne mohla jít domů. Byla ráda, že nemusí nechávat Báru zase celý den doma samotnou. Sotva vstoupila do pokojíčku, uviděla, že Bára je celá uplakaná. Starostlivě

si k ní sedla a zeptala se: „Copak se stalo? Není ti dobře?“ Bára se hned k mamince přitulila a všechno jí popravdě pověděla. Úplně všechno. Zvědavulínek se choulil v krabičce a jenom zlobně prskal. Maminka si všimla, že Bára už z něj má doopravdy strach. Nejdříve se rozzlobila i na Báru, ale když viděla, jak moc je jí líto, co provedla, a jak se bojí, že s ní už Smradulínek Zvědavulínek bude pořád, vjela do ní veliká zloba na toho zloděje a lháře. Přinesla Báře tu novou Bibli a ukázala jí, co v ní píše Pán Ježíš: **„Mzdou hříchu je smrt!“ Římanům 6,23.**

Vysvětlila Báře, co to znamená a kdo za hříchem stojí. „Báro, to tě oklamal satan. Ty jsi pustila do svého srdíčka hřích. Ale poslouvej, co teď můžeš udělat.“ Maminka nalistovala v Bibli další verš, ve kterém se dočetly:

„Jestliže vyznáváme své hříchy, Bůh je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“ 1. list Janův 1,9

Bára neváhala ani okamžik, všechny ty škaredé hříchy vyznala a poprosila maminku o odpuštění. Pak si ustaraně pomyslela: „Co Smradulínek Zvědavulínek? Co s ním uděláme?“ Jenže když se pořádně podívala tím směrem, kde byl, viděla, že tam žádná krabička není. Taky smrad z pokoje úplně zmizel a zase v něm bylo krásně.

Jak lokomotivy lumpačily

Kdejaký vláček se v létě těší, kam nás všude odveze. Stejně tak je tomu i ve stanici Česká Zvědavá. Že nevíte, kde ji najdete? Přece hned za stanicí Moravská Chlubivá. Mezi nimi jsou dvě takové malinké vesničky – Zajíčkovice a Bručounov. Po této trase se každý den prohánějí lokomotivy Leontýna, Regina a Penelopa. Nemůžete každý den vozit lidičky a nic se od nich nenaučit – někdy je to dobré, jindy jsou to pěkné lumpárny. A věřte nebo ne, lidičky z těchto stanic opravdu dělají čest jménům svých měst. Jedni byli zvědaví jak malé straky a druzí se chlubili a chlubili, až se z toho okolní hory červenaly.

Jednou ráno spustila zase svou lokomotiva Leontýna: „Heč, já jsem dnes jela stosedmdesátkou!“ „Hééj, to se nesmí!“ vykřikly zároveň obě zbývající lokomotivy. „No a? Já jsem to jen kousek zkusila, tak co! A bylo to báječné!“ „Heč, to já jsem se zase dneska loudala do kopce u Zajíčkovíc a něco jsem tam objevila. Jsou tam ještě jedny koleje, po kterých jsme určitě nikdy nejely!“ přidala se Regina. „To je toho,“ nezůstala

pozadu Penelopa, „to já, až půjdou všichni spát, vyrazím sama na průzkum té tajupné koleje a klidně pojedu i sto osmdesát!“ „Juůů!“, vypískly nadšením Leontýna i Regina zároveň tak hlasitě, až si přednosta stanice myslel, že jede nějaký neohlášený nákladní vlak a honem běžel spustit závory. Když se nikde žádný vlak neobjevil, tak zase ty závory vytáhl nahoru a kroutil nad tím hlavou. Nakonec si řekl, že mu asi zvoní v uších nebo něco takového.

Jakmile večer zapadlo sluníčko a na oblohu se vyhoupl měsíc, Penelopa a Regina na sebe spiklenecky mrkly a už frčely pryč z nádraží. Leontýna trochu váhala – přece jenom tak moc lumpačit nechtěla. Nakonec ale zvědavost zvítězila. Musela ale opravdu svištět stoosmdesátkou, aby ty dvě první lokomotivy dohnala. Ty u Zajíčkovíc pořádně přibrzdily, aby neminuly tu tajemnou kolej. Jak se na ni ale dostat? No přece u Zajíčkovíc musí být zajíčci, kteří budou taky zvědaví a přehodí jim výhybku. Na to přišla Regina a hned taky nabídla zajíčkům, že je za odměnu sveze. No to víte – ti se nedali dvakrát pobízet. Šup a už byli tam. Jenže trať byla zarostlá trávou, pak minuli stanici, která byla už dávno opuštěná, jen rozbité dveře vrzaly do větru. Najednou to začalo i hodně drncat. Penelopa na to ale nedbala. „Honem, honem, ještě se kouknu za ten les, pak za ten rybník, jé a tam je zatáčka – no tak ještě za tu zatáčku...“ Když

v tom – co to? „Jejda, tam chybí jedna kolej!“ vyjekla vyděšeně Penelopa, „pomóc, zastavte mě, je tam svah, pomóc!“ Bum, prásk. Než se kdo vzpamatoval, Regina dohnala Penelopu, a jak byla rozjetá, nestačila brzdit, tak ještě do Penelopy strčila, a ta se jen bezmocně převrátila na bok. To to bolelo, achich ach. Leontýna naštěstí stačila zabrzdit včas. Ale co teď? Takové neštěstí. Regina jen lamentovala, celá vyděšená, co to provedly. Leontýna si ale vzpomněla, že v Bručounově bydlí starý strojuvůdce Štístko, který ji kdysi učil jezdit. Byl to báječný člověk a Leontýnu měl doopravdy moc rád. Když odcházel do důchodu, pěkně ji pohladil a jen tak pro sebe si povzdechl: „Holka, ani nevíš, jak mi budeš chybět.“

Teď Leontýna věděla, co musí udělat. Začala houkat, co jí síly stačily. Strojvedoucí Štístko se probudil a posadil se na posteli. „To přece nebyl sen, to houká Leontýna, tu přece poznám. Co tu ale dělá?“ Vyskočil z postele a běžel za houkáním. On věděl, že je zvědavá, a tak ho napadlo, co se přihodilo. A taky ano. Hned začal shánět pomoc. Leontýnu a Reginu ještě zachránil, ale Penelopa byla tak potlučená, že to vypadalo, že už nikdy jezdit nebude. Zatím na nádražích čekaly spousty lidiček, zpoždění narůstalo a netrpělivost se dala krájet. Když se ale lidé dozvěděli, jak dopadla Penelopa, hned zapomněli na zpoždění a každý pomáhal, jak uměl. Práce bylo habaděj, ale podařilo se to. Pan Štístko se o všechno postaral. Když bylo hotovo a

Penelopa zase stála šťastná na kolejích, radostně zapískala na všechny lidičky. Od té doby jezdila podle jízdního řádu a po tratích, po kterých se má jezdit. Už se chlubila jenom tím, jak má hodné kamarády a zvědavá byla hlavně na to, jak může ostatním dělat radost. A co víc? V každém kupé jste mohli najít krásný veršík z Bible, který byl od té doby její nejoblíbenější:

„Každý ať zkoumá své vlastní jednání; pak bude mít čím se chlubit, bude-li hledět jen na sebe a nebude se porovnávat s druhými.“ Galatským 6,4

Věžný Jindřich

Kdysi za dávných časů stávala uprostřed města radnice, ke které patřila vysoká věž. Tak vysoká, že z ní bylo vidět přes hradby města až daleko do kraje. V takové věži pak často bydlel věžný. Že nevíte, kdo to byl? Tak poslouchejte, o jednom z nich vám budu vyprávět. Byl to vlastně

hudebník, který měl ze své věže přehled o všem, co se dělo ve městě, ale i za hradbami města. Troubil do všech světových stran, varoval lidi před nebezpečím, jindy hrál při různých slavnostech a také učil mladé lidi hrát na hudební nástroje. K jeho povinnostem patřilo každou hodinu ve dne i v noci vytrubovat na trumpetu čas. No nedivte se – v té době hodinky nikdo neměl, ani nic jiného, co by pomohlo určit čas, než sluníčko, které ohlásilo ráno a večer, a také bříska, ve kterém v poledne začalo trochu kručet, takže každý věděl, že je čas jít na oběd. Prostě věžný měl strašnou spoustu nesmírně zodpovědné práce.

Věžný Jindřich byl velký dobrák, veliký muzikant a velmi, velmi zodpovědný, spolehlivý člověk. Málokde byste našli člověka, který měl tak laskavé srdce jako on, a tak k němu rádi chodívali mladí lidé, aby je naučil dobře hrát, a taky kocourek Ferda, aby mu pomohl sníst dobroty, které Jindra dostal za svou práci.

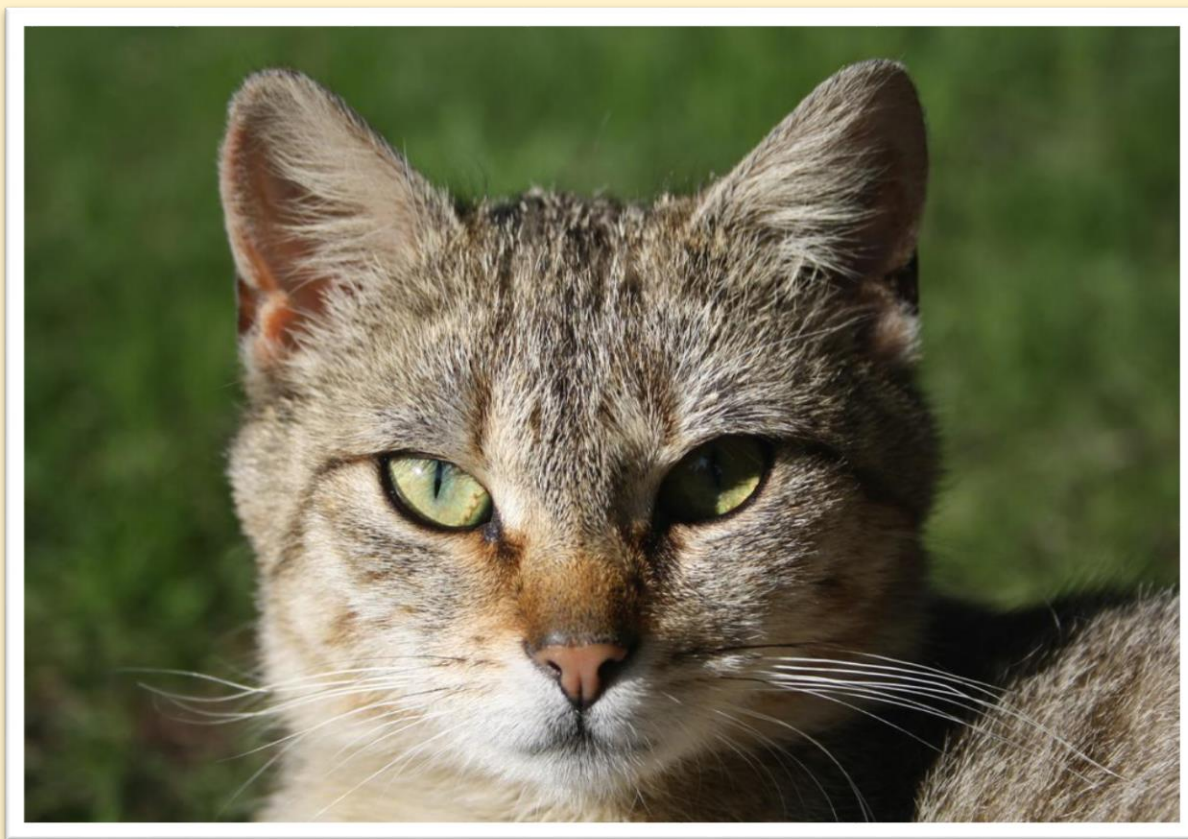
Jednou byla ve městě veliká veselice. Pan radní vdával dceru. U toho nesměla dobrá muzika chybět, a tak měl Jindřich co dělat celý den. I jeho žáci hráli a troubili slavnostní fanfáry z věže, až se to krajem rozléhalo, jedlo se a pilo, takových dobrot ve městě nebylo už strašně dlouho. Maso se opékalo pomalu na každém rohu a těch buchet všude, až oči přecházely. Není divu, že Ferda každou chvíli seběhl ze schodů radniční věže, podívat se, jestli někdo nepotřebuje pomoci dojíst nějaký obzvlášť pěkně propečený kousek masa. Musím vám říct, že neběžel nadarmo. Za chvíli měl břicho tak plné, že se až bál, že ho nožičky do těch schodů na věž ani nevynesou. Nakonec to zvládl, ale dál už ani krok. Stočil se do klubíčka a usnul spánkem spokojených kocourků. Ani věžný Jindřich na tom nebyl večer lépe. Jak tak běhal nahoru a dolů, aby hrál a troubil a zase se trochu i najedl a pak zas běžel nahoru zahrát a troubit a tak pořád dokola, byl už z toho všeho pořádně utahaný. Nakonec se pomodlil, všechny svěřil do Boží ochrany a na chvíli si sedl, že si zdřímne, než zas půjde troubit. Byl už pozdní večer, celé město se pomalu ukládalo k spánku a všude se rozhostil klid. Jindřich na chvíli zavřel oči a pak už si nic nepamatuje. Prostě usnul stejně tvrdě, jako jeho kamarád kocourek Ferda.

Pak se to stalo. Od východu se přihnál silný vítr. To by vůbec nevadilo, jenže kousek od

náměstí, kde pekli to dobré maso, zůstalo pár žhavých uhlíků. A jak do nich foukl vítr, najednou vyskočil plamínek, za ním druhý a třetí a ohník se znovu rozhořel, jenom ho už nikdo nehlídal. Ještě vám musím říct, že v té době byla většina domů ze dřeva. A teď u jednoho z těch domů tančil plamínek a už už se mlsně olizoval, jak se těšil, že si

smlsne na nejbližším domě. Jejda, jak toto skončí! Vždyť Jindřich spal a spal a nikdo jiný město nehlídal.

Najednou se Ferda neklidně zavrtěl. On to s tím ochutnáváním masíček trochu přehnal. Přecpal se jak soudek a teď ho začalo bolet břicho. Najednou byl spánek úplně pryč. Ferda vstal, vyskočil na okno a rozhlédl se po městě. Hned se ale rozkuckal, to jak mu vítr foukl kouř z ohně rovnou do čumáčku. Taky v očích to zaštívalo. Ferda hned poznal, že se děje něco, co by se dít nemělo, a jak znal Jindřicha, věděl, že když se děje něco, co se dít nemá, Jindřich troubí na poplach. Poplach! To je ono! Hned skočil na Jindřicha. Zatahal ho za nohu, skočil mu na břicho, tlapkou mu pocuchal vousy, až se Jindřich probрал a polekal se, že usnul, když měl být na stráž. Jen co se probudil, ucítil ten kouř taky. Jedním skokem byl u trumpet a troubil na poplach z plných plic, až bylo zas celé město na nohou. Taktak se podařilo oheň zkrátit a zabránit velikému neštěstí. Když ten rozruch ustal a všichni šli konečně spát, vzal Jindřich Ferdu do náruče, pohladil ho za ušima, a taky pod krkem, tam to měl Ferda nejraději, a byl vděčný za den, kdy tenhle malý chlupatý kamarád za ním přišel, špinavý a hladový, bezbranný jako každé malé kotě, které se ztratí a nikdo s ním nechce mít nic společného. Teď byl z Ferdy velký hrdina. Celé město jej chválilo. Jestli

někdy pojedete na výlet a uvidíte město, kde mají ve znaku kocoura, co sedí ve věži, tak vězte, že to je Ferda.

Střapatá hvězdička

Na obloze bylo veselo. Vítr zahnal všechny mraky, sluníčko šlo spát a do tmy se rozzářilo tisíce hvězd. Jedna hezčí než druhá. Jen jedna docela maličká se schovávala za obzorem. Trochu se styděla. Byla ještě rozespalá a trochu rozcuchaná – taková legračně střapatá. Proto se jí ostatní hvězdy někdy i smály. Té malé střapaté to bylo docela líto, že není jako ostatní. Občas se na ni koukl Síríus – takový krasavec mezi hvězdami, všemi obdivovaný. Síríus měl dobré srdce. Zářivě se na naši malou střapatou hvězdičku usmál, mrknul na

ni a povzbudivě jí říkával: „Neboj, taky vyrosteš a jednou třeba všechny překvapíš něčím, co nikdo jiný neumí, právě proto, že jsi jiná než všechny ostatní. Každý tě pozná, a tak tě třeba čeká nějaký speciální úkol.“ Malá hvězdička se vždycky rozzářila štěstím, když jí něco takového říkal sám veliký Síríus. „Kdo ví, třeba má pravdu. Pán Bůh si dal práci s každou hvězdičkou, tak na mě určitě nezapomněl,“ pomyslela si vždycky. A měla pravdu.

Jednoho dne, to už byla mnohem větší, ale pořád stejně střapatá, uslyšela Boží hlas: „Honem pojd', potřebuji tvou pomoc.“ Hvězdička překvapením vykulila oči: „Já? Jak já bych mohla pomoci? Komu? Kde?“ A rozhlížela se po ostatních hvězdách, které jí připadaly šikovnější, krásnější, zkušenější, moudřejší a kdoví, jaké ještě. Boží hlas ale zněl velmi naléhavě: „Podívej, vidíš tam ty muže? Nesou dárky pro Krále králů, který se právě narodil támhle na té malé modré planetě v městečku Betlémě. Dárky nesou krásné, ale jdou hledat Krále králů na špatné místo. Myslí si, že ho najdou v paláci, ale

tam on není. Není to obyčejný král a není z toho světa. I když je to Král králů, nikdy nebude bydlet v paláci. A když se narodí, dokonce pro něj nebude místo ani nikde v žádném domě v celém Betlémě.“ Hvězdička se až sevřelo srdce lítostí.

„Jak se to může stát, že pro něj nebude nikde místo? Taky je jiný, jako já jsem jiná? To nebude mít v životě lehké.“ Pán Bůh si hned všiml, na co hvězdička myslí. Měla citlivé srdíčko. Pán Bůh to věděl, a tak ji utěšoval. Vysvětlil jí, že se nemusí bát, že on to miminko bude chránit. Hvězdička věděla, že Pán Bůh své sliby vždycky plní, tak se zase uklidnila. „No a jak se vlastně ti muži, kteří nesou dárky, dozví, kde mají Krále králů hledat?“ „To je právě to, k čemu potřebuji tvou pomoc. Ty je tam dovedeš. Víš,

oni jsou moc zvědaví. Už si tě všimli. Povídali si o tobě, že jsi úplně jiná. Moc se jim to líbí. A věří, že když ty jsi na obloze, že je ten správný čas, kdy se má narodit Král králů. Oni jsou to takoví mudrcové, prostě si myslí, že narození Krále králů nějak souvisí s tebou.“ Malá hvězdička se rozesmála na celé kolo, až to zvonilo celou oblohou. „Jak je to jen napadlo?“ Pán Bůh ale pokračoval dál: „Ale no tak, poslouvej mě přece, ať ti mudrcové donesou dárky na správné místo. Ty je teď překvapíš. Ty najednou půjdeš po obloze úplně jinak, než chodí všechny ostatní hvězdičky. To budou teprve koukat. Já ti budu říkat, kam máš jít a kde se máš zastavit. Jim to nedá a půjdou za tebou. Ale

poslouchej – nesmíš to poplést a taky se nesmíš nikde zastavit a zapovídat. Zvládneš to?“ „Jejda, proč zrovna já?“ děsila se takového úkolu hvězdička, „nebe je plné mnohem lepších hvězd, které všemu rozumí, všichni je znají dokonce jménem, lidi si na ně ukazují a obdivují je. Já nemám ani jméno. Jsem ta malá střapatá.“ A tak se vám rozčílila, protože si myslela, že ten úkol je pro ni moc velký, že si vůbec nevšimla, jak se z toho rozčilení rozohnila a rozzářila tak, že se všichni po celé zemi dívali na oblohu jenom a jenom na ni a ptali se jeden druhého: „Viděli jste ji? Ta je úžasná! Co to jenom je?“ A ti mudrcové, kteří nesli dárky, šli přímo tam, kam je vedla. Mudrcové přišli do Betléma a hvězdička jim ukázala místo, kde byl Josef s Marií a právě narozený Ježíšek. Král králů, který přišel na zem, aby všem lidem ukázal, jak mají žít a jak mají najít cestu do Božího království. Ale o tom se už dočtete v Bibli. Síríus se usmíval pod vousy a všem po obloze povídal: „Já to věděl, že ta malá střapatá je výjimečná, že nás všechny ještě překvapí. A podívejme se na ni. Dokonce v Bibli se o ní bude psát. Tak proto musela být jiná než my všechny ostatní.“ A měl pravdu.

Jarní prázdniny

Jarní prázdniny s sebou přinesly parádní nadílku čerstvého sněhu, báječného prašanu. Přišel právě včas. Ony totiž děti z besídky jezdívají společně na hory a tam si ten týden báječně užívají. Jejich vedoucí Dája je spokojená, jako ještě nikdy. Doopravdy – dětí už vedla hodně, ale tak prima partu ještě nikdy ne. Už jenom to, že je všechny baví Bible a chtějí vědět o Bohu úplně všechno, znají spoustu veršů z paměti a co je nejlepší – chtějí být jako Pán Ježíš. A tak, než na hory vyrazili, společně se modlili, aby ten týden byl krásný a plný požehnání.

Nadílka sněhu vylákala děti ven na lyže – až na některé. Třeba Terka vůbec lyžovat neumí a ani trochu ji to nebaví. A není sama. Ještě asi dvě, tři děti opravdu lyže nemusí. Co s nimi? Ve středu přišla chumelenice, že nebylo vidět ani na pár metrů. Když ale přestalo sněžit, všude kolem bylo nádherné čistounké bílo. Sluníčko všechno prozářilo a to i Terka vyběhla ven a pustila se s ostatními do koulování a stavění sněhuláků.

Dája chvíli pozorovala to nadšení, pak ale dostala zajímavý nápad. Zapískala na písťalku, a to všichni ví, že mají všeho nechat a jít si poslechnout, co jim poví. A Dája rovnou vyhlásila velkou sněhovou soutěž: „Každý postaví stavbu ze sněhu, která bude připomínat nějaký biblický příběh nebo biblický verš. Ten verš k tomu můžete připsat do sněhu, místa je tu bez konce. A vítěz má u mě velkou čokoládu!“

To teda byla výzva – co postavit, aby to mělo nápad, a dalo se to vytvořit ze sněhu, a všichni by poznali, co to je? Hmm, to stálo chvilku přemýšlení. Nicméně – první stavitelé se už pustili do díla. Někteří zas spojili své síly a po čase všude kolem chaty a daleko až k lesu byly nejneuvěřitelnější sněhové stavby, jaké si dovedete představit. Ohromně zaujala třeba bohatě zdobená brána s nápisem: **„Snáze projde velbloud uchem jehly než boháč do Božího království.“** Teda dlužno podotknout, že byl i pokus postavit k tomu velblouda. Když se ale bezelstná Věrka zeptala, jak ta lasička, nebo co to je, s tou stavbou souvisí, stavitelé usoudili, že zvíře raději předělají na chodník a bylo vyřešeno. Ten už poznal každý. Legrační byl i sněhulák s obrovskou hlavou, mírně nakloněnou a podepřenou koštětem. Ten měl u sebe nápis: **„Netrapte**

se žádnou starostí...a dál už to znáte. ☺“ Kousek dál se na sluníčku vyhřívala veliká sněhová kočka s nápisem: „**Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce.**“ To bylo dílo Elenky. Nikomu nemusela vysvětlovat, jak verš a kočka spolu souvisí. Všichni věděli, že Elenka si strašně moc přála mít kočičku.

Blížilo se velké finále a porota tvořená z vedoucích a kuchaře měla rozhodnout, kdo získá slíbenou čokoládu. Aby to bylo trochu napínavější, tak se porota měla pustit do práce až po obědě. Jenže zatím se stala zvláštní věc. Kolem naší sněhové galerie projížděla na běžkách nějaká mladá paní. Když viděla všechny ty výtvary, byla nadšená, vzala foťák a šla si je vyfotit. Až teprve při focení si všimla i nápisů. Trochu ji to zarazilo, ale když četla nápis u kočičky, v očích se jí zaleskly slzy. To už u ní stála Dája. Paní se na ni smutně usmála, pohodila hlavou směrem ke kočičce a k veršíku a řekla: „Před třemi dny se mi ztratila kočička Linda. Byla se mnou na zahradě a někdo blízko nás vystřelil petardu. Ona se tak lekla, že utekla do lesa. Běžela jsem za ní, volala, hledala, všechno marně. Je pryč. Když vidím kočičku a u toho napsané, že mi Hospodin dá, po čem touží mé srdce, tak moje srdce teď touží po tom, aby se mi Linda vrátila.“

Zatím přišly i děti a Terka se paní nesměle zeptala: „A můžeme se za vás a za kočičku pomodlit?“ Paní se jen usmála a odpověděla: „No klidně.“ Ale bylo vidět, že nevěří tomu, že by modlitba mohla něco změnit. Pak se paní rozloučila a za chvíli byla pryč.

V sobotu ráno byl na chatě strašný mumraj. Všichni balili a zakopávali o sebe navzájem a o své batohy, když vtom někdo zaklepal na dveře. Dovnitř vstoupila ta mladá paní, celá rozzářená a s dortem v ruce! Všichni se kolem ní seběhli. Hned spustila: „Vy mi nebudete věřit, ale sotva jsem se dostala z lesa, zazvonil mi mobil. Nějací lidé našli můj plakát na autobusové zastávce. Dala jsem všude plakátky s fotkou Lindy. A ti lidé poznali, že kočička, kterou našli před dvěma dny u nich v dřevníku, je ta moje ztracená Linda. Hned jsem si pro ni jela a teď jsem tady, protože jsem chtěla, abyste věděli, jakou radost jste mi udělali.“ Marek se rozhlédl po všech a řekl to, na co všichni mysleli: „Tak to musíme poděkovat Bohu, to nevypadá na náhodu.“ A představte si, že paní souhlasila, a dokonce se k modlitbě i přidala.

Šťastný klaun

Když Jirka chodil do první třídy, byl ještě docela malý kluk. Jedno ale věděl celkem jistě. Jaké bude mít povolání. Moc si přál být klaun. Já vím, kluci obvykle chtějí být popeláři nebo kosmonauti, ale Jirka byl jiný. Měl rád, když se lidé smějí a vyloženě ho bavilo, když to byl on, kdo lidi dovedl rozesmát. Netrvalo dlouho a jeho talentu si všimla i paní učitelka a přihlásila Jirku do dramatického kroužku. Jirkovi se začal plnit jeho sen. Hrál své role s nadšením, a když viděl, že se lidi málo smějí, tak přemýšlel tak dlouho, dokud nepřišel na to, jak svou roli vylepšit. Jednou se mu povedlo, že dokonce pan ředitel skoro plakal smíchy, když ho viděl. Jirka byl nadšený, ale pořád to bylo málo. On totiž každý den chodil do školy kolem trafiky, kde prodával pán, který se snad v životě neusmál. Ta trafika byla u zastávky tramvaje a tam to bylo ještě horší. Každý tam stál, zachumlaný do své bundy a mračil se. „Oni snad vůbec nemají radost z toho, že jim Pán Bůh daroval nový den,“ nechápal Jirka. Jednou si vzal s sebou malé kuželky a na zastávce hned ráno začal žonglovat. Nebylo to obyčejné žonglování. On u toho dělal ještě různé legrácky a věřte nebo ne, sem tam se někdo dokonce se zájmem podíval, co to ten kluk provádí a tři lidi se dokonce i rozesmáli. Bylo to bezva, ale Jirkovi to nestačilo. Večer mudroval nad Biblí: „Už vím, proč Bůh píše lidem, že se mají

radovat. Nikdy jsem neslyšel, že by někdo někoho učil, jak se má líp mračit. Ale radovat se, to je kumšt.“

Čas utíkal, lidi si na Jirkovy scénky na zastávce pomalu zvykali a přibývalo těch, kdo mu říkali, že se na něj už každé ráno těší. Pak přišly Vánoce a přes celé prázdniny tam Jirka nebyl. Nebyla škola, nebyl důvod tam chodit. Jirka si vánoční prázdniny parádně užil a zas vymýšlel nové scénky. Po prázdninách čekala děti ve škole spousta písemek. No tak tam se nesmál nikdo, dokonce ani Jirka. Paní učitelka ale přišla s tím, že by chtěla, aby všichni napsali o nejlepším dárku, jaký dostali na Vánoce. Jirka ale napsal něco docela jiného. Psal o tom, že by měl asi popsat parádní lyže, které dostal, a že z nich měl opravdu velikou radost, ale ten nejlepší dárek ho ještě čeká. Dokonce se na něj těší. Jirka si ze všech sil přál, aby mohl rozesmát smutného pána v trafice. Dokonce se za to začal i modlit. Maminka mu vysvětlila, že to není samo sebou, že ten pán je pořád smutný, že to musí mít nějaký důvod a také mu říkala, že není v Jirkových silách rozesmát takového člověka. Prostě to nejde. Slovíčko „nejde“ Jirka ale vypustil ze svého slovníku. Když něco nejde, tak je to teprve ta pravá výzva se do toho pustit. Čas utíkal a dával za pravdu mamince. Pán se neusmál vůbec nikdy.

Jednou se na zastávce tramvaje ocitla i paní, která hrála v opravdovém divadle. Když uviděla Jirku, byla úplně nadšená. Hned ho do divadla pozvala a nabídla mu, že by mohl zkusit hrát i něco s nimi. Ukázalo se, že to ale není ledajaké divadlo. Oni to byli lidé stejní jako Jirka. Chtěli nosit druhým lidem radost. A tak když je požádali, aby zahráli dětem v nemocnici, Jirka byl okamžitě pro a hned měl spoustu legračních nápadů.

Netrvalo dlouho a šli tam dětem zahrát. V nemocnici byl i jeden kluk. Jmenoval se Patrik. Byl tam už dlouho. Vypadalo to, že právě jemu udělali s divadlem největší radost. Když hrál Jirka, právě tenhle kluk vyskočil na svou postel a začal skákat radostí tak, že ho sestřička musela zas trochu uklidnit. Patrik si znovu sedl a smál se tak, až se postel třásla. Vtom se otevřely dveře a do pokoje vstoupil Patrikův tatínek. Když Patrika uviděl takhle šťastného, rozesmál se taky. Jirka se otočil k tatínkovi a málem mu vypadly oči z důlků překvapením. Tatínek Patrika byl ten smutný pan v trafice. Tak proto byl pořád tak smutný! Jirka ale už měl v hlavě nápad. Bude chodit za Patrikem tak často, jak jen to bude možné. Svůj slib taky začal hned plnit a věšte nebo ne, Patrik se začal rychle uzdravovat. Jirka s ním snil o tom, že jednou budou hrát divadlo spolu. Tak je nechme, ať si to užijí. A víte co? Jirka hned Bohu poděkoval, že mu pomohl splnit i jeho nesplnitelné přání – rozesmát pana prodavače z trafiky.

Hugo

Pan Dubinka byl pracovitý muž. Měl ženu, spoustu dětí, postavil dům, kolem něj velkou zahradu a v něm parádní altánek, kde mohly mít děti v létě schůzky. On totiž byl i vedoucí jedné přední hlídky Royal Rangers. Jednou si sedl do altánku a zálibně se díval na to svoje dílo. „To by chtělo pořádného hlídače,“ pomyslel si. A tak brzy do rohu zahrady přibyla i velká psí bouda. A když říkám velká, tak doopravdy myslím velká. Pan Dubinka totiž chtěl koupit nějakého velkého hafana.

Hugo byl sice ještě štěně, ale už teď měl velikánské tlapy. Každý hned poznal, že z něj jednou bude opravdový psí obr. Hugo a pan Dubinka si v něčem byli podobní. I povahou si byli blízcí. Není divu, že se měli od prvního dne moc rádi. Hugo měl také moc rád děti. Od nich se učil hlavně lumpačit.

Jednoho dne musel pan Dubinka odjet s rodinou na celý den pryč. Na to Hugo nebyl zvyklý. Pes to umí vycítit, že je něco jinak, než každý den. Hugo si sedl k vrátkům a tázavě se díval na pana Dubinku. Ten ale nevypadal, že by ho chtěl vzít s sebou. To se Hugovi nelíbilo. Pan Dubinka ho ale podrbal za ušima, přikázal mu, ať dobře hlídá, a slíbil, že mu přiveze něco dobrého. Hugo ještě nikdy nehlídal celý dům úplně sám. Ted' chvíli přemýšlel, jak to bude dělat. Pak ale zamířil k altánku, kde byl příjemný stín, lehl si a chtěl se na to hlídání nejdřív trochu vyspat. Sotva zavřel oči, uslyšel tiché a rychlé cupitání. Okamžitě oči otevřel a už to viděl. Po záhonu s jahodami běžela myš.

Tak to teda ne! Hugo hlídá a žádné myši si tu běhat nebudou. Jedním skokem byl v záhonu jahod, ale myš na nic nečekala a šup do dírky v zemi.

Hugo se rozhodl, že ji najde. Chvilku hrabal tlapkou, pak i čenichem, až hlína lítala na všechny strany, ale myš nikde. Byl z toho celý vyčerpaný a rozčilený. Vtom nad ním zašvitořila sýkorka a sedla si na střechu altánku. Hugo se na ni podíval a znalecky přimhouřil oči, jako to dělal pak Dubinka, když něco nebylo v pořádku. Zdá se mu to nebo ne? Jedno prkno ve střeše jako by bylo nějaké divné. Co je s tím? Když mám hlídat dům, tak tu musí být všechno, jak má být. Vzpomněl si, že za plotem bydlí strakapoud. Hned jej zavolal na pomoc. Strakapoud se nedal dvakrát pobízet. Začal klovat do trámu, až třísky lítaly, a světe div se, to prkno bylo opravdu plné hmyzu a larev, které strakapoudi mají moc rádi. A tak strakapoud kloval a kloval, třísek přibývalo, až si i Hugo říkal, že až tak moc to prozkoumat zase nechtěl. Sotva se znova uvelebil k spánku, vrzla branka. Cože?

Branka? Naše branka? Hugo vyskočil a pelášil chytit vetřelce. Byla to paní listonoška. Byla dlouho nemocná, a tak vůbec nevěděla, že pan Dubinka má psa. Vždycky si otevřela branku a došla až ke vchodu, kam dávala noviny. A právě tam ji Hugo našel. Skočil k ní a začal výhružně vrčet. Paní listonoška nevěděla, co má dělat. Chtěla vycouvat k brance, ale Hugo ji nenechal. Paní listonoška zůstala stát, celé zkoprnělá úlekem. Hugo si tam sedl a prostě hlídal. Hlavou se mu sice honilo, co by se asi stalo, kdyby znova vyběhla z díry ta myš. Hlídat paní a myš zároveň, to by asi nedovedl. Naštěstí zaslechl zvuk jejich auta a vzápětí přicházel pan Dubinka s rodinou domů. Stihl všechno dřív, než čekal, a tak spokojeně otevřel branku, že si konečně pěkně odpočine, když vtom spatřil vyděšenou paní listonošku a Huga, jak na ni cení zuby. Pak uviděl i ten záhon, kde bývaly jahody a teď tam byla jen hromada hlíny a nakonec uviděl i ten altánek s velkou dírou ve střeše a spoustou třísek kolem. Pan Dubinka se

hrozně rozzlobil, křikl na Huga, ať jde do boudy a vůbec mu nechodí na oči. Paní listonošku pozval na čaj, aby se trochu vzpamatovala z toho leknutí. Hugo si lehl do boudy, hlavu složil do tlapek a byl strašně smutný, jak to dokážou jenom takoví hafani. Svět je nevděčný a nespravedlivý.

Zatím se ale paní listonoška ohřála, pookřála a rozvykládala se o tom, co provádí jejich pes. Nakonec ale Huga pochválila, že vlastně dělal to, co správný pes dělat má – hlídal dům. Byla moc ráda, že ji nekousl. Vždyť přece byla v zahradě, kterou Hugo hlídal. A on se zachoval naprosto vzorně. Teprve teď si pan Dubinka uvědomil, že paní listonoška má vlastně pravdu, že musí Huga pochválit za hlídání a před záhonem s jahodami udělat malý plotek, aby Hugo věděl, že jahody hlídat nemusí. Pan Dubinka vyšel před dům a rozhlížel se. Kde jen Hugo může být? Vždycky mu běží naproti, sotva otevře dveře. Hugo ale dělal, jako by ho vůbec neviděl. Ležel v boudě a smutnil a smutnil. Pan Dubinka si čapnul k boudě a lákal Huga ven. Hugo nic. Pan Dubinka si posteskl: „To jsem to teda vymňouknul. Co teď?“ Jenže jak řekl to slovo „vymňouknul“, to už Hugo nevydržel. Někdo tady mňouká? Proženeme kočky? Kde jsou? A už zas mu v očích jiskřilo a už byl zas plný dobré nálady.

Taky se vám někdy stane, že jste na někoho nazlobení, že něco neudělal tak, jak jste si představovali? Vzpomeňte si na Pána Ježíše. Pán Bůh nás učí, že máme být jako On. Pán Ježíš se dívá na to, co je v našem srdci. Dívá se na to, co nás vede k tomu, že děláme věci tak, jak je děláme. Když to tak také budeme dělat, určitě mezi námi bude více té Jeho nádherné Lásky a porozumění.

Panáček Reziváček

Byl jednou jeden dům a v tom domě bydlel se svým tatínkem a maminkou malý kluk, ale velikánský nepořádník. Jmenoval se Kája. Ze všeho nejvíce se zlobil, když měl doma pomáhat nebo si uklidit hračky. Kája měl rád autíčka. S těmi by si mohl hrát celý den. Udělal by jim závodní dráhy, garáže, jenže autíčka byla všude a uklízet se mu je nechtělo. A tak nebylo v jeho pokojíčku kam stoupnout. Jednoho dne zas Kája dostal nové policejní autíčko. Umělo i blikat, troubit, mělo otevírací dveře, a dokonce i kapotu, zkrátka bylo to báječné autíčko. Druhý den si ho Kája vzal s sebou do školky, aby se

pochlubil kamarádům. A když přišel domů ze školky, hned si šel hrát na zahradu a autíčko vzal s sebou. Za chvíli ale dostal chuť na něco dobrého, tak se rozběhl domů a autíčko venku nechal. Jenže když už jednou byl doma, tak se mu už nechtělo chodit pro to autíčko ven. Navíc začalo poprchávat, komu by se tam chtělo? A přece. Řekli

byste, že venku už nikdo nebyl. Ale byl tam. Kolem zahrádky se ozývalo drobné cupitání a tenký hlásek naříkal: „Achich ach, to mám hlad, to mi kručí v bříšku. Co si jenom počnu?“ A malinká postavička se protáhla dírou v plotě do zahrádky. Byl to panáček Reziváček. On vám miloval rezavé šroubky, rezavé plechy, rezavé ojky u autíček, a co teprve rezavý setrvačníček. Hned za plotem leželo jedno autíčko plné takovýchto pochoutek. Bylo úplně mokré a už začalo krásně rezivět. No báječná lahůdka. To by bylo, aby v takovém počasí nezrezivělo.

Panáček Reziváček si spokojeně pohladil břicho, pustil se do jídla a pak do dalšího průzkumu zahrádky. Až mu srdíčko radostí poskočilo. To byl úplný ráj. Těch autíček tam bylo hned několik. Policejní autíčko, co ještě i houkalo, když se do něj Reziváček pustil, no to byla dobrota. Panáček Reziváček zavolal i své kamarády. Kamarádi se rozhlédli a řekli si: „Teda kluci, tu nám bude dobře. Sem se nastěhujeme.“ Když prošmejdili celou zahradu, vypravili se na průzkum domu. První panáček nakouknul dveřmi do domu a pravil zklamaně: „Z toho nic nebude. Tady je uklizeno.“ Druhý se ale nevzdával tak rychle a odvětil: „No jo, na chodbě je uklizeno, ale třeba ne v celém domě. Někde přece musí být ten kluk, co nechal venku všechna ta autíčka.“ A tak panáčci pokračovali v průzkumu. Pootevřeli další dveře a škvírou zahlédli panenku. „Špatně,“ šeptnul jeden panáček, „tady bydlí holčička, my potřebujeme klučíků pokoj.“ A doopravdy. Když otevřeli dveře dalšího pokoje, uviděli neskutečný nepořádek a v posteli kluka, který jenom tak lenošil. Pak se ale posadil na posteli a začal volat: „Maminkóóó!“ Panáčci se lekli a skočili pod postel. A zase se ozvalo: „Maminkóóó! Já tu nemám to nové autíčko. Asi se někde ztratilo. Musíme jít koupit nové. Já ho chci a chci.“ Jenže maminka byla až v kuchyni a Káju vůbec neslyšela. Umývala nádobí a zrovna přemýšlela o tom, jak to udělat, aby Kája nebyl tak veliký nepořádník. Byla z toho docela smutná. A tak se dokonce i modlila, aby jí Pán Bůh pomohl. A zatím, o patro výš, se děly věci. Za dveřmi Kájova pokoje stálo koště. Panáčci si řekli: „To by nám mohlo pomoci. To nám vymete všechno, co rezaví, a my to sníme.“ Koště poskočilo radostí. Takovou zábavu si nedá ujít. Koště totiž napadlo, že by i Kája mohl z toho lenošení a nepořádnosti zrezivět, a tak hoplo do pokoje, pak hoplo do Kájovy postýlky a šup, šup vymetlo ho z jeho pelíšku. Ten se tak polekal, že vyskočil a pelášil za maminkou a ječel: „Pomóóóc!“ Maminka zvedla překvapeně hlavu od umývání nádobí. „Ty mi běžíš pomoci? Tak na. Tu je koš. Vezmi si boty a skoč ho vysypat.“ A kroutila hlavou nad tou Kájovou neobvyklou ochotou pomoci. Kája chtěl něco namítnout, ale když se otočil, tak viděl, že za rohem stojí to koště a chystá se na něj zase skočit. Na nic nečekal a honem běžel koš vysypat. Pak se vrátil a pustil se do uklízení všech svých hraček, které panáčci Reziváčci nesnědli. Panáčci se na sebe zklamaně podívali a broukali: „Ach jo. Tady už nic k jídlu nebude. On se snad polepšil. Vždyť on si uklízí. Musíme zas o dům dál.“ Tak pozor děti. Nejdou třeba k vám?

Netopýří dobrodružství

Na kopci u lesa stála docela malá chata, ale za okenicemi jednoho z oken bylo pořád živo. Bydleli tam totiž dva netopýrci – Ferda a Bert. Okenici nikdo nezavíral, tak je nic nerušilo. Do chaty jezdívala občas paní Růženka s kočkou Lízou. Líza milovala sluníčko. Celé dny vydržela polehávat na lavičce u dveří, slastně mhouřit oči a protahovat se. Jen jedno ji dokázalo dokonale probrat – podivný šramot za okenicí a vábivá vůně, která se odtud linula; něco jako voňavá myš nebo tak. To Líze vždycky zajiskřilo v očích a zatoužila objevit, co se za okenicí skrývá. V těch chvílích Bert strachy ani nedýchal a Ferda cedil mezi zuby: „Až vyrostu, půjdu a zbiju kočku! To bude nejhezčí den mého života.“ Bert se vždycky té představě moc smál.

Jednou v noci přiletěl Ferda a hrozně se chlubil, kde všude byl a co všechno viděl. Bert si připadal čím dál tím menší, hloupější a nešikovnější. To on nikdy nic takového nezvládne. Ferda si toho brzy všimnul a měl z toho náramnou legraci. Když se jednoho dne nad ránem vracel domů, dostal fakt divoký nápad. Zrovna létal kolem chaty, Líza už zas podřimovala a Bert byl schovaný za okenicí. Ferda vyrazil k okenici obrovskou

rychlostí. Chtěl do ní narazit tak moc, aby Bert spadl kočce rovnou na záda. A pak se chtěl bavit podívanou na to, jak Bert bude ječet hrůzou a kočka zděšením, co jí to spadlo za krk. „No Bert samozřejmě stihne uletět a já budu mít pořádné divadlo,“ pomyslel si ještě spokojeně, když vyrazil. Ferda letěl vší rychlostí – a prásk! Narazil do okenice. Jenže nečekal, že se tak moc praští do hlavy, až se mu udělá tma před očima a spadne přímo před kočku. Když to Bert spatřil, okamžitě vyrazil Ferdovi na pomoc. Shodil prázdný květináč, který byl na parapetu přímo nad Ferdou. Květináč dopadl tak, že Ferda zůstal schovaný pod ním. Jenže kočka hned skočila a do květináče začala ždouchat packou. Naštěstí se zrovna v tom okamžiku otevřely dveře a v nich se objevila paní Růženka, aby se podívala, co se to před chatou děje, co je to za podivný rámus. Uviděla Lízu celou naježenou, jak se dobývá pod květináč. Vzala ji do náruče, zvedla květináč, aby ho dala tam, kde byl, když zpod květináče vyrazil vyděšený netopýr. Ferda na nic nečekal. Letěl daleko, ani se neohlédl a schoval se do staré ptačí budky. Zuby mu cvakaly hrůzou po právě prožitém zděšení. A právě tak ho našel Bert.

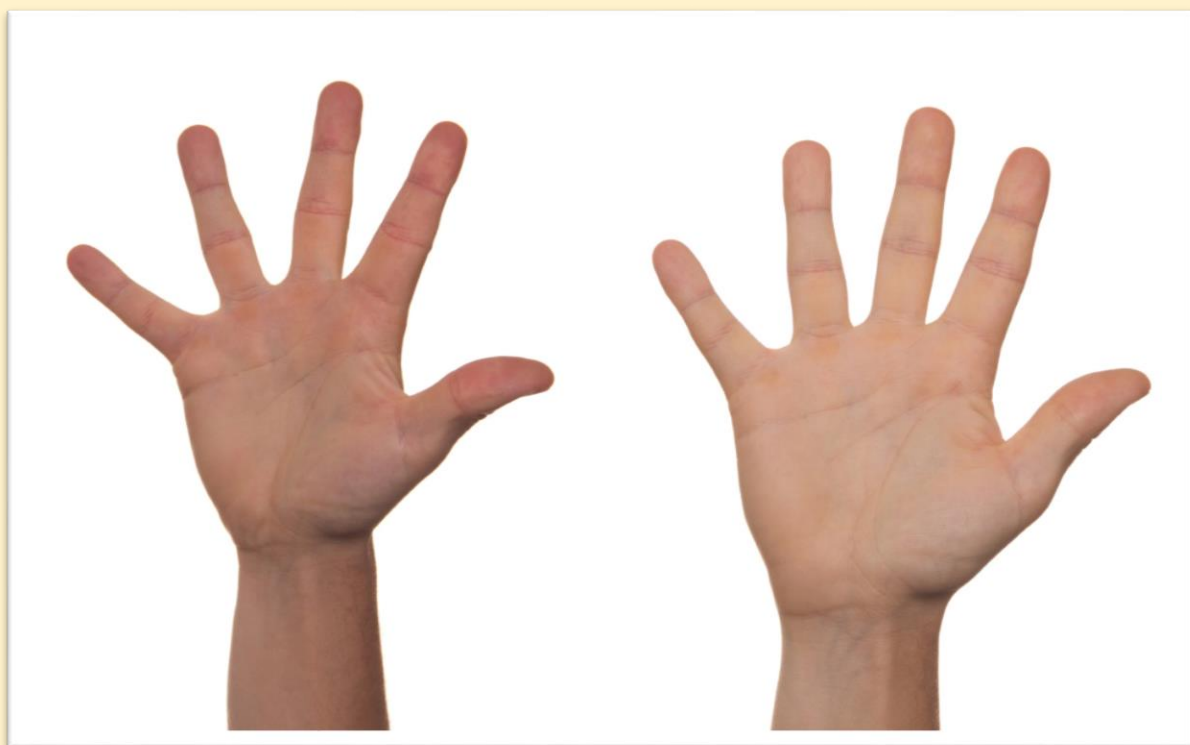
Koukl překvapeně do budky a ptal se bezelstně Ferdy: „Co tam děláš?“ Myslel si totiž, že to je zas jedno z Ferdových úžasných dobrodružství a teď, když sám vyrazil na takovou cestu, mohl být přímo u toho. Jenže Ferda jen odsekl: „Spím. Nevidíš?“ Ale Bert se nedal odbýt tak snadno: „Nespíš. To bys byl hlavou dolů, to ví přece každé

malé škvrně. A proč máš tak velikou bouli na čele?“ Ferda se strašně styděl. Už nevěděl, co na to říct. Jenže – jak se mu prve před očima zatmělo, tak se mu teď pro změnu v hlavě rozsvítilo. Najednou pochopil, proč paní Růženka tak často říkává: „Co zaséváš, to taky sklídíš.“ „To má z Bible, měl jsem tušit, že to bude pravda,“ pomyslel si Ferda a přitulil se blíž k Bertovi. Umínil si, že už nikdy nebude na nikoho tak škodolibý, jak chtěl být ještě před chvílí na Berta. Vždyť to, co chtěl provést Bertovi, stalo se nakonec jemu, jen to bylo ještě horší. Ani nechtěl domyslet, jak to mohlo dopadnout. Brr! Hrůza. Bert je jeho nejlepší kamarád. Kdyby ho Líza chytila, nikdy by si to nepřestal vyčítat. A protože se mu v hlavě pořádně rozsvítilo, tak hned začal přemýšlet, co by pro Berta udělal pěkného. Jenže jak je známo, netopýři ve dne spí. A jak se mu tak v té hlavě rozsvítilo, vypadalo to, že je nový den, a tak ze samého světla a přemýšlení brzy usnul. Bert na nic nečekal a šel spát taky. Tak pssst, ať je nerušíme.

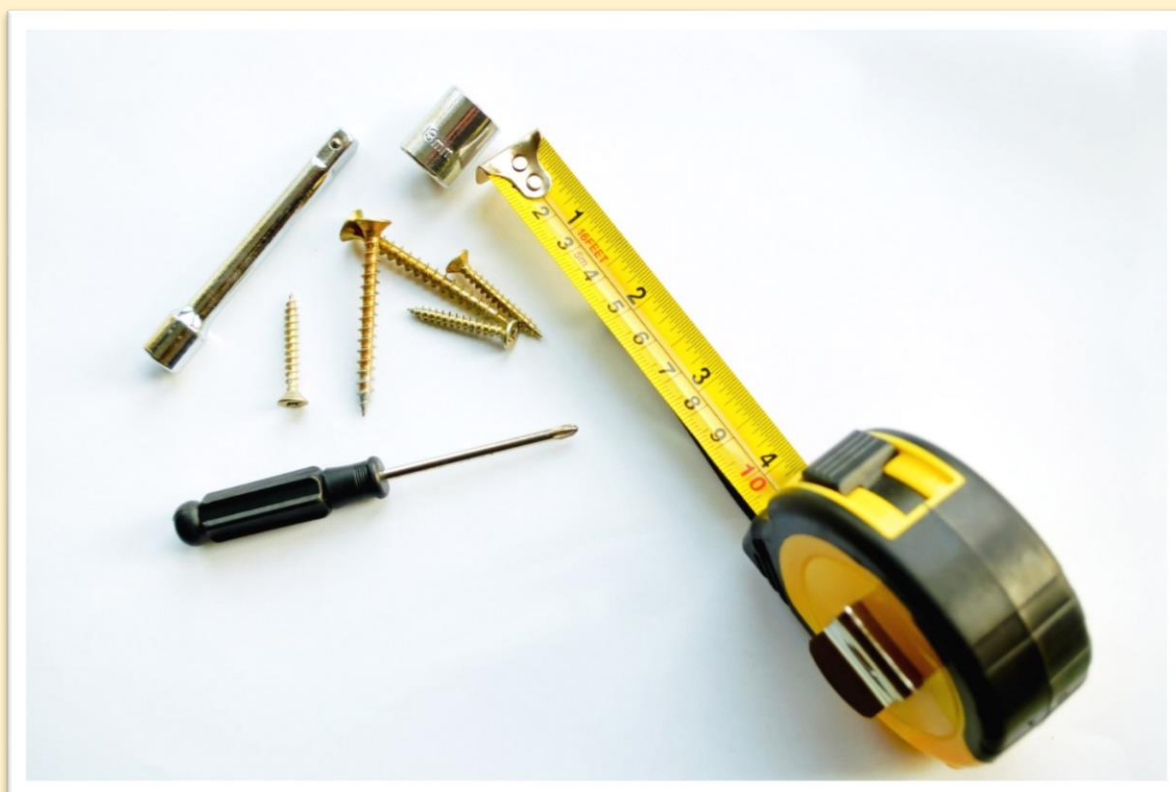
Gabo opravář

Blíží se doba Vánoc, všude to voní cukrovím a Gabriel si sní svůj vánoční sen. Maminka mu říká Gabo a věřte mi, že to s ním nemá jednoduché. On totiž rád dělá všechno tak, jak to zrovna vymyslí a vůbec nepřemýšlí nad tím, jestli to jde nebo nejde a co z toho vzejde. Jste zvědaví, co zase Gabo provedl? Tak já vám to na něj prozradím. Gabo chtěl zjistit, jak funguje šlehač. Budou Vánoce, maminka ho bude pořád potřebovat. Jak to ale vypadá ve šlehači uvnitř? Tatínek nebyl doma, zato bylo doma jeho nářadí. Gabo vzal šroubováčky a kleště a další nářadí, které si myslel, že bude potřebovat a pustil se do průzkumu. Kladivo naštěstí nechal v šuplíku.

Byl v pokojíčku u toho tak hodný, že se maminka ani nešla kouknout, co tam provádí. Já vám povím, kdybych Gaba znala, asi bych se šla do toho pokojíčku podívat právě proto, že tam bylo takové podivné ticho. Gabo zatím tiše zkoušel uvolnit všechny šroubky, které uvolnit šly, a dařilo se mu to dobře. Najednou lup a motorek od šlehače byl na světě. Ale jak může udělat, že roztočí všechno to, co roztočit má? Přemýšlel dál Gabo a šrouboval a montoval, ale jak to funguje, na to přijít nemohl. „Co se dá dělat. Jednou na to přijdu,“ řekl si a rozhodl se, že to zase všechno sešroubuje dohromady.

Když tak koukal na tu hromádku šroubků a různých jiných věcí a věcíček, zjistil, že teď ale vůbec neví, kam co patří. Ať se snažil, jak se snažil, to, co dal dohromady, nevypadalo jako šlehač. „Třeba bude maminka potřebovat úplně jiný přístroj. Teď když to nefunguje jako šlehač, mohl by to být třeba, třeba...“ Ale na to už nepřišel. Ono s tím totiž už vůbec nic dělat nešlo. A aby bylo ještě hůř, maminka se právě rozhodla, že se rovnou do pečení pustí. Zavolala na Gaba, aby se oblékl, že spolu půjdou nakoupit. Gabo byl bleskově nachystaný u dveří, to jenom ze strachu, aby se maminka nešla kouknout do pokojíčku, co tam dělal. Maminka si myslela, že je tak rychle hotový, protože se moc těší na cukroví. A tak začala snít o všech těch dobrotách, co by mohli upéct. Jenže v obchodě Gabo najednou spustil, že vlastně asi letos cukroví jíst nebude, že prý to vůbec není zdravé, a tak že by raději mohli koupit něco jiného. Maminka zůstala stát celá překvapená. Odkdy Gabo nechce cukroví? On byl vždycky první, kdo se hrnul do kuchyně a kdo ho nejvíce snědl. To bylo tak divné, že mu sáhla na čelíčko, jestli nemá teplotu. Neměl. To bylo ještě divnější. Gabo měl maminku moc rád a nikdy nelhal. Ani teď jí nedovedl lhát do očí, a tak se přiznal, co provedl, a bylo mu to moc líto. Večer přišel domů tatínek, a když viděl to nadělení, nemohl uvěřit tomu, že by Gabo dokázal tohle všechno sám rozšroubovat. Sedl si k té hromádce a chvíli na to koukal skoro stejně bezradně jako Gabo, jen s tím rozdílem, že tatínek tomu dobře rozuměl a dobře věděl, jak to funguje. Byl totiž šikovný kutil. Teď si vzal Gaba

k sobě a postupně po kouskách dávali všechno dohromady. Tatínek u toho vysvětloval, co která součástka umí a co by se stalo, kdyby tam nebyla, až se najednou zarazil, protože jedna malinká důležitá součástka tam doopravdy nebyla. Dívali se spolu pod postel, na stůl, za stůl, pod židli, nikde nic. Vtom si tatínek vzpomněl, že už když maminka naposledy pracovala se šlehačem, že v něm něco podivně hrčelo a pak přestal šlehat úplně. Jenže jak tatínek pořád spěchá a nemá na nic čas, tak i na ten šlehač brzy zapomněl on i maminka. V Gabových očích četl ale otázku: „Tati, co budeme dělat? Já jsem zkazil všem Vánoce, já jsem vám rozbil šlehač, maminka nebude moct dělat cukroví.“ Tatínek se tvářil smutně. On si totiž zase říkal: „Jsem já to tatínek. Můj syn, kterého jsem si tolik přál, a který tak rád kutí stejně jako já, se musí tyto věci učit sám. Mám na něj tak málo času. Musím s tím něco udělat. A ten šlehač? Už má tolik let, že ani v žádné opravě nebudou mít náhradní součástky.“ Najednou se usmál, vzal Gaba do náruče a řekl mu: „Víš co? Všechno to napravíme. Půjdeme a koupíme mamince úplně nový šlehač. A tenhle starý si necháme na naše kutění. Naučím tě s ním ještě spoustu prima věcí. Ale slib mi, že už nebudeš rozmontovávat věci doma sám. Platí?“ Gabo byl nadšený, maminka byla nadšená a tatínek se usmíval pod vousy, protože rád viděl, že je u nich doma láska a porozumění. Každý den se za to modlil a každý den děkoval Bohu, že může mít tak báječnou rodinu. Ono to tak totiž nebylo vždycky. Od té doby, co ale mají doma v kuchyni na zdi v rámečku veršík

z knihy přísloví, se u nich doma mnoho změnilo a láska tam našla svůj domov. Chcete vědět, jaký veršík změnil celou rodinu? Byl to právě tento:

„Srdce spravedlivého rozjímá, co odpovědět, kdežto ústa svévolníků chrlí samou zlobu.“ Přísloví 15,28

Oušánek a Bělunka

Paní Zajíčková měla vážné starosti. Její malý zajíček Oušánek si našel špatnou kamarádku. Teda ona tak úplně špatná nebyla, ale každá maminka si moc přeje, aby její děti měly dobré kamarády. Oušánkova kamarádka byla veverka Bělunka. Ona měla krásně bílé břicho, proto to jméno. Každý ji znal. Byla veselá, hravá, měla spoustu prima nápadů. Jedno jí ale chybělo. Ona se neuměla vůbec, ale vůbec o nic rozdělit! Tak moc byla lakomá. Nikdo jí nedokázal vysvětlit, jak je to ošklivé. Jenže zajíček Oušánek ji měl i tak rád. Blížil se Bělunčin svátek a Oušánek chystal Bělunce dárek. Kousek od jeho pelíšku totiž rostla líska a byla plná oříšků. Oušánek oříšky sbíral a nosil je do dutého pařezu. Moc se těšil, jak Bělunku překvapí. Bělunka bude mít pěknou zásobičku na zimu. Jak se blížil podzim, listí na stromech rychle usychalo. Když Bělunka skočila na větev, všechno suché listí zašustilo. To vám byl takový rámus, že se polekalo všechno živé, co bylo v okolí.

Jednou se Bělunka vypravila právě na tu louku, kde byl zajíčkův dutý pařez. Oušánek zrovna nesl další oříšky do své tajné skrýše. Vtom veverka skočila na větev vedlejšího stromu. Zas to tak hrozivě zašustilo, že Oušánek upustil všechny oříšky,

kté zrovna nesl a pelášil pryč, schovat se do trávy. Ani ve snu ho nenapadlo, že ten rámus dělá Bělunka. Bělunka Oušánka nepoznala taky. Zhlédla jenom, že se někdo

otočil kolem pařezu a zmizel v trávě. Zvědavost jí nedala a šla se tam podívat. Páni – to bylo překvapení. Kolem samé oříšky! A co víc? Pařez byl plný oříšků také. Tolik dobrot, tomu prostě nejde odolat. A hned si nabrala oříšků, co unesla a pelášila s nimi do svého pelíšku. Kousek od něj si dělala zásobičky na zimu. A pak přišla ještě pro další a pak ještě jednou a ještě jednou. Vůbec ji nezajímalo, kdo a proč tam ty oříšky donesl. „Ty budou jenom a jenom moje,“ těšila se. Byla tak spokojená se svým úlovkem, že se už vůbec nenamáhala shánět něco dalšího na zimu a dělat další zásobičky, jak to všechny veverky na podzim dělávají.

Jednou večer spokojeně usnula, ale v noci ji vzbudil štiplavý kouř. Nějací kluci si dělali ohýnek a špatně jej uhasili. Přišel silný vítr a byl z toho pořádný oheň. Než se Bělunka vzpamatovala, hořelo přímo u lesa, kde měla schované ty oříšky. Když oheň uhasili a všichni odešli, zjistila, že ze zásobiček zůstala hromádka popela. Jen pár oříšků z něj koukalo. Bělunka se rozplakala. Oušánek se brzy dozvěděl, co se stalo a pelášil za Bělunkou, aby ji potěšil. Řekl jí o dárku, který pro ni nachystal. Bělunka až poskočila radostí a oba se vypravili za Oušánkem. Oušánek zářil radostí, když přišli k pařezu, ale Bělunka zůstala jen sedět s vyděšenýma očima. Jakmile poznala, že je to ten pařez, ze kterého vyloupila skoro všechny oříšky, pochopila, že je úplně ztracená.

Zajíček byl překvapený tou náhlou změnou nálady Bělunky a nakoukl do pařezu. Skoro nic v něm nebylo! Jak to jenom ale Bělunka mohla vědět ještě dřív, než tam nakoukla?

Bělunka na nic nečekala a běžela shánět po celém lese, co kde ještě zůstalo. Bylo toho opravdu málo. V břiše jí kručelo a byla smutná. Taky se strašně styděla, co provedla svému nejlepšímu kamarádovi. Oušánek rychle pochopil, že mu Bělunka tajně vyloupila jeho skrýš, a tak se vlastně připravila o svůj dárek. Nezůstalo jí skoro nic. Po celém lese se rozkřiklo, že je nejenom lakomá, ale i krade, a tak s ní nikdo už nechtěl kamarádit.

Jednou, to už měla skoro prázdnou svou malou skrýš se zásobičkami, našla pod borovicí malou sýkorku. Byla zraněná a velmi zesláblá. Bělunce bylo sýkorky líto. Vzala jedny ze svých posledních oříšků a přinesla jí je. Sýkorka sezobala jádýrka a rychle pookřála. Pak po celém lese zpívala všem o tom, jak ji Bělunka zachránila a jak se s ní rozdělila o své poslední oříšky. Celým lesem se nesla ta novina. „Když je to tak,“ řekla si zvířátka, „taky se s ní rozdělíme.“ Druhý den ráno našla Bělunka před svým pelíškem semínka ze šišek, jindy oříšky, pak zas další a další dobroty a ze všeho nejlepší bylo, že přišel i Oušánek a byli zase nejlepší kamarádi. Tak šťastná Bělunka ještě nikdy nebyla.

A co vy, děti? Taky máte radost, když se můžete s někým rozdělit a podělit o všechno dobré?

Vy to už určitě víte, že Pán Ježíš lakomce v Božím království nechce. To by v něm přece nebylo krásně.

Oheň

Lad'a je správný kluk. Který kluk nemá rád dobrodružství? Lad'a je přímo vyhledává. Jenže ono to má i svůj háček. On má velmi bujnou fantazii. Když přijde večer a v jeho pokojíku se rozhostí ticho a vkrade se tam tma, jeho fantazie začne pracovat na plné obrátky. Jak má pak spát, když neví, co to bylo za zvuk pod postelí, a kde se bere ten podivný stín, který je u závěsu? A tak se stává, že se Lad'a každý večer modlí za to,

ať může klidně spát. Jeho starší bráška Ondra si z něj dělá legraci a nemodlí se vůbec. Říká, že to nepotřebuje. V noci přece spí jak dudek, tak jaképak modlení. Kluci se kvůli tomu i hádali a doma pak bylo k nevydržení. Maminka moc toužila po tom, aby se měli všichni rádi, aby u nich doma panovala láska a pokoj. A tak když se jí tatínek ptal, co by si přála na narozeniny nebo na Vánoce, věřte nebo ne, bylo to právě toto. Nebylo nic, co by jí udělalo větší radost než to, že se doma budou mít všichni rádi.

To ale neznala Laďovo tajemství. On má Ondru přes to přese všechno rád, tak se ještě úplně tajně modlí, aby Ondra poznal, že Bůh je opravdový, že je dobré mu dát život, a taky se modlí, aby si mohli rozumět, i když jsou každý úplně jiný. Tatínek dal Laďovi k posteli obrázek, na kterém je napsaný verš z Bible, který mu pomáhá, když se večer modlivá. Je tam napsané: „**Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dáváš bydlet.**“ Žalm 4,9

Jednou v noci se stalo něco, co všechno u nich doma změnilo. Ta noc začala docela obyčejně. Po nebi se loudal měsíc, na všechno se koukal a všude bylo ticho, jen v domě, kde spala rodina Ladi, byl ve vzduchu cítit štiplavý kouř. Dlouho si toho nikdo nevšiml. Lidé už spali. A tak když vyšlehl první plamen ze sklepního okénka, nikdo mu

nevěnoval pozornost. Někde jen zaštěkal pes. To naštěstí stačilo k tomu, aby se tatínek probudil a okamžitě ucítil kouř z ohně. Vykoukl z okna, a když zjistil, že ze sklepního okénka šlehají plameny a valí se kouř, velmi se polekal. Oni totiž bydleli až v pátém patře. Co když už se nedostanou z domu ven? Okamžitě zavolal hasiče a běžel probudit maminku. Hasiči přijeli asi za pět minut, s nimi i policejní auto a nakonec zavolali i sanitku. Na ulici vybíhali lidé z vedlejších domů, ale dům, ve kterém bydlela Laďova rodina, zůstal zavřený. Skrze oheň se ke dveřím už nikdo nedostal. Venku byl rámus, protože byli všichni vzhůru a napjatě čekali na instrukce velitele hasičů. Na dům mířily hasičské stříkačky a praly se s ohněm. Tatínek běhal po bytě a dával dohromady nejdůležitější věci, které bude jeho rodina potřebovat, kdyby se museli za pomoci hasičů dostat z domu balkonem. A ve všem tom rámusu, zmatku a panice Laďa spal a ze spánku se usmíval, protože se mu zdál krásný a trochu dobrodružný sen.

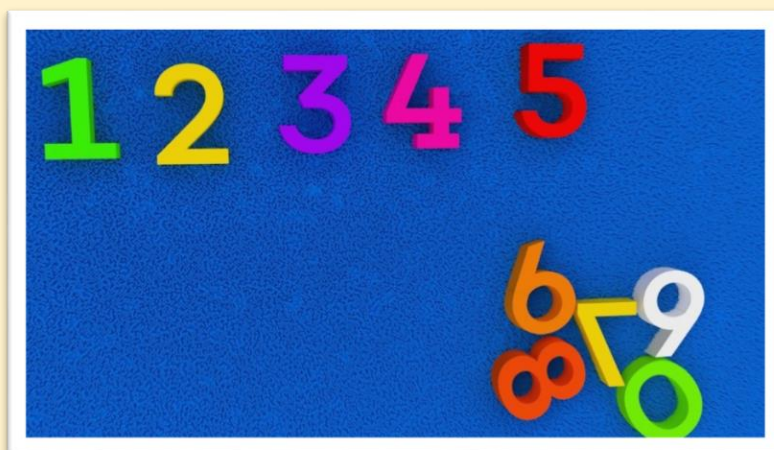
A protože nebylo nutné, aby ho budili, byli rodiče rádi, že Laďa spí a nemusí ještě uklidňovat i jeho. Ondra byl totiž vzhůru a bál se tak, jak ještě v životě ne. Za tři hodiny celý rozruch utichl, lidé ze sousedních domů pomalu odcházeli, oheň byl úplně uhašený, sanitku naštěstí nikdo nepotřeboval a konečně šli všichni spát. Bylo už pět hodin ráno. V šest ráno se probudil nic netušící Laďa a měl velikánský hlad. Maminka vstala a šla chystat snídani. Za chvíli musí jít tatínek do práce, musí ho vzbudit. Bude

strašně unavený. I maminka se sotva držela na nohou. Tak moc by ještě spala! Jen Laďa si spokojeně sedl ke stolu, kam maminka nachystala snídani, a když viděl, že se tatínek ani maminka nemají k tomu, aby se za snídani i za pěkný den pomodlili, pustil se do modlitby sám: „Děkujeme ti, pane Ježíši, že jsme se mohli tak pěkně vyspat, že jsi nás všechny opatroval a požehnej nám prosím snídani i celý den. Amen.“ A pustil se do jídla. Tatínek s maminkou se na sebe jenom podívali a rozesmáli se. Vždyť Laďa se modlí každý večer za pokojný spánek a on snad jediný na celém sídlišti té noci pokojně spal. Když to Ondra viděl, přestal se Laďovi smát a rozhodl se, že se bude modlit taky. To přece nemohla být náhoda. Ten Laďův Bůh musí být opravdový. A od toho dne zavládl v rodině pokoj a láska a Ondra s Laďou byli bráchové, jakým nebylo široko daleko rovno. No, trochu přeháním, přece jenom se občas poprali, ale zase se hned udobřili. Kluci jsou kluci. Maminka byla šťastná, že jim Pán Ježíš dal tak krásný dárek, a to ještě ani nebyly Vánoce.

Nula v ohrožení

Jednou v noci se v pokojíku Petra odehrála veliká bitva. Začalo to docela nevinně už odpoledne. Petr nerad počítal. Zrovna měl zas jednou otevřený sešit s domácím úkolem. Nešlo mu to a nešlo. Kamarádi už byli venku, jen on seděl v pokojíku a mořil se s úlohou. Když pak ještě do pokojíku nakouknul jeho starší bráška Jirka, naklonil se mu přes rameno a začal se mu smát, že to má špatně, Petr už nevydržel a vybuchl jako malá sopka. Dokonce začal na Jirku křičet, ať jde pryč, drapl sešit a hodil jím po něm. Jirka se jen smál a z pokojíčku utekl. A právě v tom okamžiku se to muselo stát.

Jedna malá nula se z toho sešitu vykutálela ven. Spadla na koberec a zůstala tam sedět. Jenže pak příklad v sešitu vůbec nedával smysl. „Co když se ztratí?“ dělala si starosti jednička a vyklouzla ze sešitu taky, aby malou nulu našla. Jenže pak ty příklady už vůbec nedávaly smysl. Osmička se tomu smála, až se

vykutálela ven taky. Ostatní čísla ještě chvíli váhala, ale pak se vypravila na průzkum Petrova pokojíčku. Zvědavost zvítězila. „Hele, stůl a má tři nohy,“ podivila se čtyřka. „Ale ne, to je přece trojnožka!“ vykřikla trojka a hned si na ni sedla, jakože je její. Šestka se bezradně rozhlížela, co by mohlo být zase pro změnu její, ale na nic nemohla přijít. Šest noh měla jen beruška, která ale měla zároveň sedm teček na krovkách a sedmička se hned začala hádat, že ji chce ona. Na to beruška vůbec nečekala a frnk – byla pryč. Pětka zas přemýšlela, jak to udělat, aby ji děti měly rády. Kdo chce nosit ze školy pětky? A kdo je rád, že může být pět dní ve škole? Naštěstí si k ní sedla dvojka a začala ji utěšovat: „No řekni, co je lepší, dvě zmrzliny nebo pět zmrzlin? Dvě hračky nebo pět hraček?“ Pětka se rozzářila. To ji nikdy nenapadlo. Zato devítka si nelámala hlavu vůbec s ničím: „Já jsem největší a nejsilnější a taky jsem vysoká, takže všude vidím, a proto všechno vím a všechny přeperu.“ A tohle říkala všem na potkání. „Né!“ volala všechna čísla a utíkala honem pryč. Malá nula to ale nestihla. Zůstala sedět tam, kde byla. Devítka se nad ní tyčila jako obr. Nula byla sice malinká, ale nebála se. Pán Bůh ji vymyslel, Pán Bůh si taky bude vědět rady, jak ji ochránit. A tak nula jen seděla a tiše poprosila Pána Boha, aby jí pomohl. Pán Bůh jí pošeptal, ať se nebojí, ať jen dobře poslouchá, co jí bude radit. To už spustila i devítka: „Ty si tady jen tak sedíš, ty nulo mrňavá? Počkej, já s tebou zatočím. Já tě třeba odečtu!“ vyhrožovala ta velká devítka. Nula na to: „Ale klidně, ono se vůbec nic nestane.“ A seděla spokojeně dál. Pán Bůh jí neřekl, aby utekla, tak nikam neutíkala. „Cože? Ono se nic nestane? Tak tě tedy vydělím a rovnou devíti!“ „Ale klidně, ono se totiž vůbec nic nestane,“ vedla si dál svou malinká nula. „No tohle? Jen počkej, já na něco přijdu. Já tě rovnou odmocním!“ „Ale klidně, to už dlouho nikdo nezkoušel. To by se mi líbilo.“ Nula už se malinko pochechtávala. Že by ta velká devítka byla takové trdlo a vůbec neuměla počítat? To už se devítka ale doopravdy rozzlobila.

Pod kobercem se choulila hubená jednička. Už měla o malinkou nulu veliký strach. Vyskočila a odvážně si stoupla před devítku. Pořádně se narovnala, aby byla větší, ale marně. Devítka se na ni obořila: „Mažeš odtud? Co ty tady pohledáváš?“ Jednička leknutím couvla a zůstala stát vedle nuly. Pevně ji chytila za ruku. Chtěla ještě něco říct, když vtom co to? Devítka začala couvat a už nebyla tolik troufalá. Jakmile totiž vzala jednička za ruku nulu, byla z nich rázem desítka. Na tu už si devítka netroufala. Dvě nejmenší čísla se spojila a zahнала na útěk největší. Desítka se smála a hned zavelela: „A teď honem do sešitu. Musíme pomoci Petrovi. Každý půjde tam, kam patří.“

Devítku raději hlídejte, vypadá to, že vůbec neumí počítat, ať nejde někam na špatné místo. Petr naši pomoc potřebuje. Vůbec nechce jít do školy. Nikdo mu s počítáním nepomůže, všichni se mu jen smějí. Jemu je to líto, a tak se jenom rozčiluje a zbytečně trápí.“

Petr vůbec netušil, co se odehrálo v noci v jeho pokojíčku. Ráno mrzutě drapnul sešit, hodil ho do aktovky a vyrazil do školy. Vůbec se netěšil. Hned první hodinu paní učitelka prohlížela úlohy. Petr jí podával sešit se svěšenou hlavou. Věděl, že to bude zase pětka. Najednou nad sebou uslyšel hlas paní učitelky: „Petře, ty jsi mi udělal radost, ty to máš všechno správně. To si zasloužíš jedničku.“ Petr vykulil oči překvapením. Nakouknul do sešitu a ještě stihnul zahlédnout, jak na něj osmička spiklenecky mrká. Od té doby si počítání doslova zamiloval. Počítal všechno, co počítat jde. Počítal všude a pořád. A když vyrostl, byl z něj veliký matematik. A tak malinká nula a malinká jednička udělaly Pánu Bohu velikou radost a Petrovi úplně změnily život.

Nejvzácnější dárek

V jednom dávném království žila ta nejrozmazlenější princezna, jakou si umíte představit. Vyrostla do krásy, ale pyšná a rozmarná byla až hrůza. Měla moudrou chuť. Ta ale viděla, že některé věci prostě změnit sama nemůže. Proto se každý den modlila k Bohu, aby té její princezničce pomohl najít cestu do Božího království. Však dobře znala z Bible verš o tom, že snáze projde velbloud uchem jehly než boháč do Božího království. Pyšná princezna tam opravdu nemůže.

Roky ubíhaly a za princeznou se začali sjíždět princové ze všech stran. Byla krásná a bohatá a to mnohým zaslepilo oči tak moc, že neviděli, jaká doopravdy je. Princezna se jmenovala Beatris a její jméno znali všichni až na samém konci světa.

Pán Bůh slyšel modlitby chůvy, a tak není divu, že za princeznou doputoval i princ Dalimil, který byl moudrý a plný lásky k Bohu. Jakmile Beatris jednou spatřil, zatoužil po ní. Pak ale viděl, jak princezna Beatris jedná s lidmi kolem sebe a řekl si, že kámen má laskavější srdce než ona, otočil se a chtěl odjet. To se princezně ještě nikdy nestalo. Beatris se za ním dívala a vykřikla: „Hned se vrať!“ A pořádně dupla nožkou. Dalimil se otočil, rozesmál se a odvětil: „A proč? Tebe bych nechtěl ani za celé království.“ A šel dál svou cestou. Princezna se za ním rozběhla: „Ale proč? Řekni mi, proč?“ Dalimil se k ní obrátil. Teď už se nesmál. Podíval se jí zpříma do očí a pověděl prostě: „Navenek jsi nejkrásnější princezna, jakou jsem kdy viděl, ale srdce máš černé jako uhlí. Takové srdce ti přinese jenom trápení a já bych ti nemohl pomoci.“ Beatris to zarazilo. Trápení? Jenom trápení? To přece vůbec nechtěla. V princových očích bylo něco tak naléhavého, že Beatris na chvíli zapomněla na svou pýchu a zeptala se: „A jak se dá vyčistit srdce?“ Jenže princ na to: „To je moc práce, to by tě nebavilo.“ Ale Beatris se nedala odbýt. Vzala prince za ruku a snad poprvé ve svém životě řekla slůvko prosím: „Dalimile, prosím, pomoz mi. Nechci být nešťastná.“

Když někdo řekne prosím, tak se mu má pomoci, pomyslel si Dalimil a vrátil se s princeznou na zámek. Každý den ji učil poznávat Boží lásku. A věřte nebo ne, Beatris se to zalíbilo. Taky princ Dalimil se jí líbil. Byl jiný než všichni ostatní. Jemu záleželo na ní samotné, ne jenom na její kráse a jejím bohatství. Také Dalimil si všiml, jak se Beatris mění a byl šťastný. Neuběhl ani rok a byla svatba. Všechno vypadalo, že je,

jak má být, přesto si Dalimil občas všiml, že Beatris je smutná. „Co tě trápí?“ zeptal se jí jednou, když ji zase potkal s podivným smutkem v očích. „Trápí mě, že o Bohu už hodně vím, ale pořád nevím, jestli o mě stojí. Jak poznám, že mě má rád? Proč by mě měl mít rád?“ Dalimil chvíli přemýšlel a pak dal Beatris dobrou radu: „Vyzkoušej Boží lásku. Bůh sám nám v Bibli říká, že to máme udělat. On určitě najde způsob, jak tě ujistit o své lásce.“ Beatris se zamyslela a pak vyslovila zvláštní modlitbu: „Pane Ježíši, dej mi prosím dárek, který mi bude vzácnější nad všechny poklady mého království, ať vím, že mě máš rád.“ To bylo smělé přání.

Čas utíkal, Dalimil a Beatris spolu žili šťastně a brzy se jim narodilo miminko. Byla to holčička a dali jí jméno Lucinka. Kolem miminka je vždycky hodně starostí, a tak není divu, že Beatris brzy zapomněla na svou smělou modlitbu. Jednoho dne si na ni ale vzpomněla. Byl to škaredý čas. Lucinka onemocněla a nikdo si s ní nevěděl rady. Beatris se mračila, když říkala: „Vidíš, modlila jsem se, aby mi Bůh dal vzácný dárek. Nedostala jsem nic. Místo toho mám jen ztrápené srdce, protože naše Lucinka je nemocná a nikdo jí nedovede pomoci.“ Na zámku se jednoho dne objevil lékař z cizí země. Právil, že ví, jak Lucinku vyléčit. Bude to ale velmi drahé. Beatris bez váhání vykřikla: „I kdyby to mělo stát celé naše království! Vezmi si všechno, jen mi ji zachraň.“ Vtom jakoby se jí otevřely oči. „Co jsem to řekla? Že dám za Lucinku klidně celé naše království? Ale to je přece to, zač jsem se modlila – abych dostala dárek vzácnější než všechny poklady království. Bůh mi dal, zač jsem jej prosila a já jsem to neviděla.“ A hned Bohu za Lucinku poděkovala a poprosila jej, aby se o ni postaral, že on je ten nejlepší lékař ze všech.

Bohu se líbila taková modlitba a netrvalo dlouho, Lucinka byla zase veselá a zdravá, jako dřív. Dalimil a Beatris se naučili každý den děkovat Bohu, že jim svěřil tak vzácný poklad.

Rytíř Horác

V jedné zemi zavládl veliký zmatek. Do země se totiž dostali nepřátelé – pronikli tiše, tajně a nepozorovaně a lidé se jich začali bát. Rytíř Horác se ale nebál. Nebál se nikdy nikoho. Teď se oblékl do své zbroje a všem svým přátelům slíbil, že je bude chránit, aby jim nikdo neublížil. Ono se to dobře řekne, ale hůř se to vykoná. Jednoho dne do vesničky, kde žil on i jeho přátelé, vtrhnul zlý rytíř. Jel na koni, mával kopím na všechny strany, a kdo měl nohy, utíkal se schovat. Rytíř Horác se ale také posadil na koně, vzal si přilbu a štít a vyrazil. Uháněl na svém koni s větrem o závod, a když byl blízko zlého rytíře, zvolal na něj mocným hlasem: „Stůj. Už ani krok!“ Zlý rytíř se zastavil, otočil a podíval se zpříma na Horáce. Hned si všiml, že má sice brnění, ale nemá vůbec žádný meč. Doopravdy. Horác si nevzal svůj meč. Teď tu stál před zlým rytířem dočista bezbranný. Ten se rozesmál na celé kolo: „Co bys rád? Přinesl jsi mi dary?“ „Jaké dary?“ ohradil se Horác, „jdu ti říct, abys jel okamžitě pryč.“ Rytíř se znovu zasmál: „To já zas jo, ale dej mi svou přilbu.“ Horác si pomyslel, že lepší než se prát, je dát mu přilbu, on odjede a bude spokojený a dá všem pokoj. A tak, než se kdo vzpamatoval, Horác si sundal přilbu a dal ji zlému rytíři.

Ten nevěřil svým očím, že by někdo mohl být tak bezelstný. Nicméně se mu to líbilo, tak pokračoval: „A taky chci tvůj kožený pás a pancíř. A podívejme se, ty máš fajnové boty. Tak je sundej, ty se mi budou hodit taky.“ Horác chtěl něco namítat, ale

bylo pozdě. Zlý rytíř k němu popojel blíž a zamával výhružně kopím. Co měl Horác dělat? Dal mu všechno. Když už stál na cestě bos a bez brnění, zařehl tichounce jeho kůň. Moc se bál, že si zlý rytíř nakonec vezme i jeho. Jenže to už se Horác vzpamatoval, jedním skokem byl v sedle a ujížděl pryč, až se za ním prášilo. Zlý rytíř

si spokojeně prohlédl kořist, ke které přišel tak lacino, zamnul si ruce a říkal si: „Sem budu jezdit častěji. Tady se mi líbí. Jsou to ale truhlíci, ti místní rytíři.“

Horác zatím seděl ve své tvrzi a lamentoval, co to jenom vyvedl. Tak moc se bál, co bude s jeho sousedy, že se rozhodl, že teď už se nenechá tak snadno obelstít. Vzal si meč a pilně trénoval, aby s ním uměl dobře zacházet. Cvičil, aby měl sílu a snažil se dokonce vyrobit si i nový pás. Udělat si novou přilbu, to ale nedovedl. Když to viděli jeho sousedé, přestali se mu smát, dokonce se na něj přestali i zlobit a začali mu ve všem pomáhat. Vyrobili přilbu, vyrobili celé nové brnění a nové boty. Netrvalo dlouho a do vsi vtrhnul zas ten zlý rytíř na další lup. Čekal, že to bude velmi snadné. Smál se už z dálky, když uviděl rytíře Horáce, jak se k němu blíží na koni. Ale co to? Najednou

si všiml, že Horác má v ruce meč. „A podívejme se, Horác se na mě připravil? To jsou věci. Však já si s ním poradím!“

Pobídl koně a vyrazil do boje. Jaké však bylo jeho překvapení, když rytíř Horác s mečem připraveným k boji vyrazil proti němu. Všichni se zas honem utekli schovat, za chvíli ale opatrně vykukovali ze svých chaloupek, protože viděli, jak se zlý rytíř jenom brání a snaží se dát na útěk. Než se kdo vzpamatoval, pelášil zlý rytíř z jejich vsi pryč pevně rozhodnut, že se tam už nikdy nevrátí, dokud tam bude rytíř Horác. Všichni se velmi radovali, uspořádali veselici a Horác jim poděkoval, že mu dali druhou šanci, aby jim dokázal, že je hoden titulu rytíř. Oni se ale jen smáli a říkali mu, že přece každý, kdo čte Bibli, tak ví, že bez meče by nebojoval ani Pán Ježíš. „Pán Ježíš měl meč?“ žasnul Horác. To se ví, že měl. Nejlepší meč, jaký kdo kdy měl. Tím mečem je Boží slovo. Pán Bůh stvořil celou zemi pouhým slovem, jeho slovo má převelikou moc. Není mocnější zbraň v celém vesmíru. A proto pokud chcete být Boží rytíři, honem si vezměte Bibli a každý den se z ní snažte něco naučit. Pak vás náš největší nepřítel nikdy nepřemůže.

Kolotoč

Eliška se ráno probudila celá rozesmátá. Hned mamince v kuchyni vyprávěla, co se jí dnes v noci zdálo. Do města přijel kolotoč a s ním i spousta různých atrakcí a Eliška se tam vypravila taky. No už toto bylo na tom snu divné. Ona totiž nesnáší kolotoče. Ale ve snu je možné skoro všechno. Eliška si tedy v tom snu koupila lístek na největší kolotoč. Začala hrát muzika a kolotoč se točil a točil a pak už to nebylo jen točení, on se přímo vznášel a byl výš a výš a Eliška z něj viděla už skoro celé náměstí. Výskala nadšením a těšila se, že poletí ještě výš, když vtom si všimla, že jedno sedátko letí nějak výš než ostatní, a tak divně se naklání. Seděla na něm holčička, pevně se držela oběma rukama a křičela, protože se bála.

Eliška viděla, že něco není v pořádku a začala volat na kolotočáře, ať zastaví, jenže on ji v tom hluku vůbec neslyšel. Co měla dělat? Co jiného - začala se hned modlit, aby Pán Bůh tu holčičku chránil. Kolotoč začal zpomalovat a vracel se tam, kde byl. Eliška měla ale pořád zavřené oči a modlila se. Najednou celý kolotoč s trhnutím zastavil a všude bylo ticho a ta holčička z kolotoče vyskočila a všechno bylo, jak má být. Eliška pomalu otevřela oči a zjistila, že není na kolotoči, ale že je na zemi, že

spadla z postele, a že to všechno byl jen sen. Když to pak povyprávěla mamince, zůstala znovu překvapená. Maminka jí totiž odpověděla: „A to ještě nevíš, že na ten kolotoč doopravdy půjdeme. Já vím, že to nemáš ráda, ale přijede tvoje sestřenice Magda, budete tam spolu a pak půjdeme do cukrárny. Prostě uděláme si prima odpoledne.“ Tak to tedy Elišku maminka nemusela vůbec pobízet. Na Magdu se vždycky moc těší. Jakmile poobědvala, už měla všechno nachystané a jenom čekala na maminku, až vyrazí. Magda s tetou už byly u kolotočů. Magda si to parádně užívala. A rovnou táhla Elišku k tomu největšímu kolotoči. Marně. Na něj by Elišku nedostala ani za nic na světě. Eliška slíbila, že na Magdu počká, a tak zatímco si Magda kupovala lístek, Eliška se rozhlížela kolem sebe. Najednou zůstala stát celá zaražená. Ona totiž ve frontě na lístky přímo za Magdou stála ta holčička ze snu. Elišce se rozbušilo srdce. Než se vzpamatovala, holčička měla lístek koupený a šla si sednout.

Eliška jen zatahala maminku za rukáv a vykřikla: „Maminko, to je ona, to je ta holčička, o které se mi v noci zdálo! Co budeme dělat?“ Když maminka viděla, jak je jindy tak klidná Eliška, rozčilená, řekla jen stručně: „Ty se modli a počkej tady. Nikam nechoď.“ A pak se sama vypravila za kolotočářem. Šla velmi rázně a přímo mu sdělila, že na jeho kolotoči je jedna sedačka špatně připevněná, ať to zkontroluje, než kolotoč pustí.

Pán byl takový pohodový klidřas a myslel si, že je to maminka, která má prostě strach pustit dítě na jeho úžasný kolotoč, tak ji vzal za ruku a řekl, ať jde tedy s ním, že jí ukáže, jak je všechno dobře zabezpečené. Maminka ho vedla přímo k sedačce té holčičky. Kolotočář se podíval na to, jak je sedačka upevněná a vtom mu málem vypadly oči z důlků. Ta sedačka byla tak špatně připevněná, že by se jistě při nejbližší příležitosti uvolnila a on ani nechtěl domyslet, jak by to dopadlo. Okamžitě všem vrátil peníze a šel zavolat technika.

Přijela dokonce i policie. Kolotočáři nešlo na rozum, jak to mohla maminka vědět. Kontrola totiž ukázala, že jinak bylo všechno naprosto v pořádku a on vůbec nechápal, jak se mohlo stát, že právě ta jedna sedačka byla uvolněná. Vzal tedy policisty a vedl je k mamince, aby jim to vysvětlila. Na to maminka nebyla připravená. Eliška se ale nenechala vyvést z rovnováhy ničím. Než stačila maminka odpovědět, tak jim sama řekla, jak to vlastně bylo. Nakonec dodala: „No to je přece úplně jednoduché. Pán Bůh to věděl, tak mi to ukázal ve snu. On přece ví úplně všechno, tak se tomu tak nedivte.“ Divili se ale všichni a nejvíce maminka té holčičky. Do cukrárny šly všechny společně, a tam jim teprve mohla Eliška všechno pořádně povyprávět a taky říct, že Pán Bůh si rád používá i děti, když jsou ochotné jej poslouchat. Byl to náročný den, a tak šla Eliška brzy spát. Večer se koukla na sebe do zrcadla a říkala si: „Proč si Pán Bůh ale vybral zrovna mě?“ A pro jistotu se ještě pomodlila, aby byla vždycky připravená jít tam, kam ji pošle.

Kam se všichni poděli?

Bětka se rozběhla do zahrady. U babičky to má nejraději. Je tam toho tolik! Bětka totiž miluje všechna zvířátka. Doma je mít nemůže, bydlí v paneláku, ale u babičky je živo na dvorku i na zahradě. Babička má psa – teda přesněji fenečku Belinku.

Jednou si babička všimla, že Belinka něco na zahradě se zaujetím pozoruje. K jejímu překvapení zjistila, že je to ježek. Seděl u misky s krmením pro Belinku a krmil se, jakoby byl zvyklý tam chodit odjakživa. Zajímavé bylo, že Belinka vůbec neštěkala a vypadala, že je to její kamarád. Tak to se na to podívejme – Belinka má hosta. Ježek se trochu polekal, když uslyšel kroky, a stočil se do klubíčka. Belinka vrhla na babičku vyčítavý pohled. Babička opatrně vycouvala a nechala ty dva, ať si spolu užívají. Belinka totiž byla nesmírně společenská, a když se jí dlouho nikdo nevěnoval, velice smutnila. No samozřejmě, že babička o ježkovi a Belince pověděla Bětce. Jenže ta mohla přijet k babičce až v zimě. Když konečně přijela, pelášila rovnou na zahradu za Belinkou a rozhlížela se, kde je ježek. A kde jsou krtci? Ti tam vždycky byli taky. (Krtky teda babička neměla na zahradě ráda vůbec.) Ať se dívala sebelépe, nikde nikdo. Co když jim Belinka přece jenom ublížila? Bylo by to divné, kdyby s nimi jen tak

kamarádila. To nejsou normální kamarádi pro psa. Belinka, jak uviděla Bětku, hned radostně vyskočila a dováděly spolu ve sněhu celé odpoledne.

Celou dobu se ale nikde žádný krtek ani ježek neobjevil. „Kam se všichni poděli?“ přemýšlela Bětko.

Večer se na to šla zeptat babičky. Babička si dala prst před pusou a řekla: „Psst. Umíš udržet tajemství?“ Tak to tedy vzbudilo v Bětce velikou pozornost a hned horlivě kývala, že umí. Babička vzala baterku a vedla Bětku do kůlny na dříví, kam Belinka nemohla. Úplně vzadu byl starý pařez, který byl vevnitř ztrouchnivělý, a v něm byla veliká díra. Babička vedla Bětku až k tomu pařezu. Bětko nejdříve uviděla jen hromádku sena, ale když seno opatrně poodhrnula, uviděla, že vevnitř spí ježek. Bětko radostně vyskočila a chtěla mu přinést krmení, jenže babička ji zastavila. Kousek od pařezu byly psí granule pro případ, že by se ježek probudil. Ale nejspíš se probudí až v březnu a to má ještě dva měsíce čas, vysvětlila babička Bětce šeptem. „Tak dlouho spí?“ vyjekla Bětko překvapeně, „tak dlouho nemůže být přece hladý.“ Babička zase vzala Bětku domů do tepla a hned jí to šla všechno vysvětlit: „V zimě musí ježci spát. Udělají si v bříšku zásobu tuku a ten jim pomůže dlouhou zimu přečkat. Ježci se totiž krmí hlavně tím, co u nás v zimě skoro nenajdou – hmyzem a hlemýždi.“ Bětko hned dodala: „A taky jablíčky, tak je to na každém obrázku, že?“ Babička se smála: „To vůbec ne. To je jen na obrázcích, ale jablíčka ježci nejí. Pán Bůh dobře věděl, že v zimě ježci krmení venku nenajdou, a tak vymyslel plán, jak ježky od dlouhé zimy ochránit. Naučil je přezimovat.“ Bětko tomu ale nechtěla věřit. Brzo ráno se vyplížila ze svého pokojíčku a opatrně, aby to babička nevěděla, zamířila k ježkovu pelíšku. Chtěla ho odtud vzít, zahřát ho u kamen a pořádně ho nakrmit. Jenže když Belinka uviděla Bětku, začala štěkat a dorážet na plot, protože si s ní chtěla hrát. Babička si říkala, proč je takový rámus na zahradě, a přistihla Bětku zrovna, když už už chtěla vytáhnout ježka z pelíšku. V poslední chvíli jí zabránila to udělat. Rovnou jí vysvětlila, proč to nebyl dobrý nápad. Pán Bůh dal všemu řád. Kdyby Bětko ježečka vzbudila a přinesla ke kamnům, mohlo by mu to moc ublížit nebo by ho to mohlo dokonce zabít. On prostě má v zimě přezimovat. Bůh to tak vymyslel a chtít předělávat jeho plány není dobré pro nikoho, i když to myslíme dobře a dokonce děláme to, co vypadá, že je dobré. Je to stejné, jako kdybychom třeba měli kytičku a té bychom svítily ve dne v noci a zalili ji tak, že by byla celá pod vodou – měla by víc než dost toho, co potřebuje. Ale o tolik

víc, že by ji to zničilo. Nebo třeba jiný příklad. Stejně je to i s dětmi. Babička se po očku koukla na Bětku. Věděla, jak moc ráda mlsá. „Víš, když si třeba děti vezmou jedno kokinko, tak se nic nestane. Když ale chodí pořád dokola pro kokinka, tak to tělu může ublížit, nebo dokonce zabít. Prostě všeho má být tak akorát. Spánku, jídla, běhání i hraní, světla i tmy. Ale to ‚akorát‘ je pro každého jiné.“ Bětko byla chytré děvče, a teď když jí to babička tak dobře vysvětlila, věděla, že na ježečka si musí do března počkat.

Věděla i to, že chtít dnes ještě další kokinko, když už si jedno vzala ještě před snídaní, by už bylo hloupé. A ona přece není hloupá. Místo toho si vzala knížku o zvířátkách a hledala v ní, která zvířátka ještě u nás přezimují. Nakonec vzhlédla od knížky k babičce a řekla s neskrývaným obdivem: „Babičko, jak to všechno mohl Pán Bůh tak báječně vymyslet? On myslel úplně na všechno!“

Film

Ve škole se dnes odehrál zvláštní rozhovor. Linda přišla s tím, že viděla úžasný film. Teda – že se na něj nesměla dívat, ale protože nikdo nebyl doma, tak to je přece jasné, že se dívat šla. Byl to hodně strašidelný film. Ale Linda říká, že se vůbec nebojí, tak si to parádně užila. A hned začala všem kolem vyprávět ty nejstrašidelnější okamžiky z filmu. Vyprávěla a předváděla tak poutavě, že jí všichni doslova viseli na rtech a hltali každé její slovo. No a to má Linda moc ráda.

Barča se skoro až bála, jen to slyšela, zato Filip se hned rozhodl, že to vyzkouší taky. Ten film najde na „you tube“ a určitě si ho hned pustí. Filip chodí do besídky, ale moc ho to nebaví. Raději má počítačové hry a takové ty akční věci. Příběhy z Bible mu připadají jako pohádka. On totiž vůbec neumí pochopit, že jsou pravdivé, na rozdíl od těch pohádek, na které se kouká každý den. A tak na besídce vždycky jen tak jedním uchem poslouchá, co se říká, ale myšlenkami je úplně někde jinde.

Odpoledne, když se měl učit, věděl, že maminka nebude mít čas a on bude mít počítač jen a jen pro sebe. Beztak ho má v pokojíčku. Hned si pustí ten film, ať vidí, jestli je opravdu tak napínavý, jak Linda říkala. Za nějakou dobu pochopil, že Linda nepřeháněla. Naopak. Film byl strašidelnější, než si uměl představit. Najednou měl pocit, že se do jeho pokojíku vplížil veliký strach, a dokonce ještě divnější pocit – že se bojí i jen pohnout a ten film vypnout. Nakonec to udělal. Rozhlédl se kolem sebe. V pokojíčku se začalo šereit a bylo v něm nějak divně. Moc si přál, aby maminka už byla zpátky z obchodu. Proč jen raději nešel s ní. Proč jí lhal, že má hodně učení, že raději zůstane doma.

V noci to bylo ještě horší. Nechal si svítit lampičku, ale tatínek se zlobil, že svítí tak pozdě v noci, že ještě nespí – a než se vzpamatoval, světlo mu zhasl a odešel. Filipa pohltila temnota. Najednou si vzpomněl, že si v besídce jednou o strachu povídali a ten, kdo se tak moc bál, pak řekl: „Větší je ten, kdo je ve mně nežli ten, který je ve světě.“ A za chvíli jeho strach zmizel. Ale protože Filip neposlouchal pořádně, tak vůbec nevěděl, o kom nebo o čem je řeč. Trpce si pomyslel: „No to je mi teda úleva. Jakože ten strach, který je ve mně, je fakt větší než ten strach, který má kdokoliv ve světě. Ale co s tím? Tak to přece asi není.“ Usilovně přemýšlel a najednou moc zatoužil

porozumět tomu verši, který se mu pevně usadil v hlavě. Pak ho napadlo, že v tom verši by mohla být řeč o Ježíši. Jenže Filip sice chodí do besídky, ale svůj život Pánu Ježíši nedal. Teď si přál, aby tam byl Pán Ježíš s ním. Dobře věděl, že Bůh je všude a všechno ví a všemu rozumí, se vším si ví rady. Ale proč by mu měl pomáhat, když Filip udělal všechno proto, aby se teď tak moc bál a nemohl vůbec spát?

Nakonec jenom zasténal: „Pane Ježíši, prosím tě, nenechávej mě v tom samotného. Já vím, že je to moje chyba, odpusť mi to, prosím, a pomoz mi. Buď ve mně. Já už nikdy nechci udělat nic tak hloupého.“ Chvilí čekal, ale nic se nedělo. Klid nepřicházel. Vstal a šel k oknu – tam bylo světlo aspoň z ulice. Všiml si, že je vidět i jedno rozsvícené okno naproti. Tam ale přece bydlí Linda! Vždyť ona taky nemůže spát. Znova si vzpomněl na ten verš: „Větší je ten, kdo je ve mně nežli ten, který je ve světě.“ A začal se modlit: „Pane Ježíši, já bych si přál, abys byl ve mně. Chci ti dát svůj život. Chci patřit tobě. Pomoz mi, prosím.“ Ticho v pokoji bylo stejné, tma všude kolem taky, ale najednou věděl, že v pokoji není sám, věděl, že ten, který stvořil nebe i zem, který všechno ví a je všude, je teď s ním. Lehl si a za chvíli spokojeně spal. Ráno si vzal Bibli a chtěl najít ten verš, ale nepodařilo se mu to. Šel se zeptat tatínka a ten mu ho

hned našel a v Bibli ukázal. Zní trochu jinak. Je v prvním Janově listu, ve čtvrté kapitole, čtvrtý verš. Tatínek se zvedl a odcházel z pokoje. Chvilí se zastavil ve dveřích Filipova pokoje a najednou pochopil, že Filip v noci svítil, protože se bál. Vrátil se a přisedl si k němu, pohladil ho po vlasech a začal mu vyprávět, jak je Bůh dobrý, kolikrát už mu pomohl, když se on sám něčeho bál. Nakonec mu řekl, jak je rád, že má tak prima syna a že mu moc přeje, aby i on mohl poznat, jak je Bůh dobrý. Filip to nevydržel a tatínkovi všechno řekl. Dlouho si pak spolu povídali a bylo jim spolu opravdu dobře. Vždyť věděli, že Bůh splní všechno, co slíbí. Věděli, že mají toho nejlepšího přítele, ochránce a krále zároveň.

„Ten, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě.“ 1. list Janův 4,4

Angry birds

Markétka byla s maminkou na běžkách. Když už byly docela daleko od chaty, zavolala na ni maminka, že už se musí vracet, a ukázala Markétce cestu, kudy pojedou.

Jenže Markétka se začala moc vztekat. Teď právě byl před nimi parádní sešup, a tak se strašně moc těšila, jak pojedou dolů. Ani

mamince neodpověděla, pořádně se odrazila a pustila se z kopce dolů. Jenže maminka dobře věděla, proč tam už nechce. Kopec to byl pořádný a taky pořádně zledovatělý. Markétka vůbec nemohla brzdit, proto spadla, ale tak škaredě, že ji moc bolela noha. Domů to šlo pomalu a těžko. Než došly do chaty, obě se klepaly zimou. Maminka ji hned posadila ke kamnům, uvařila čaj a Markétka smutně koukala z okna. Věděla dobře, že si sama zkazila víkend. Najednou za oknem zahlédla sýkorky. Hned ji napadlo, že jim taky musí být veliká zima a musí mít hlad. Poprosila tatínka, jestli by jim nemohli udělat krmítko.

Tatínkovi se ten nápad líbil a večer bylo krmítko hotové. Maminka dokonce stihla koupit i slunečnicová semínka. Markétka šla hned ráno ke krmítku a semínka tam nasypala. Za chvilku se za oknem ozvalo cvrlikání. Sýkorkám to opravdu netrvalo víc jak půl hodiny, než krmítko našly. Markétka byla nadšená, když viděla, jak jim chutná. Najednou se u krmítka ozval úplně jiný ptačí zpěv. Co to jenom je? Stehlíci. A celé hejno. Ti byli nádherní. Markétka je pozorovala a za chvíli se ale začala zlobit. Jeden ze stehlíků si totiž sedl do krmítka a nikoho tam nepustil. Ani sýkorky, ani stehlíky. Byl

celý načepýřený, zobáček bojovně otevřený a sekal po každém, kdo se ke krmítku jenom přiblížil. Byl tak zaměstnaný tím, že odháněl ostatní ptáčky, že si sám nestačil ani zobnout slunečnice. A tak, i když bylo krmítko plné dobrot, všichni měli hlad. Markétka se rozčilovala: „Angry birds! To jsou oni. Já jsem si vždycky myslela, že jsou jenom ve filmu. Hloupí stehlíci.“ Najednou bojovný stehlík kousek poodletěl a všichni ostatní se spokojeně začali krmit. Jenže netrvalo dlouho a vztekloun byl zas zpátky. To už Markétka nevydržela. Vyběhla ven, udupala sněh pod krmítkem a nasypala tam plnou hrst semínek. Pak šla do chaty a stoupla si k oknu, ať dobře vidí, co se bude dít. Všechny sýkorky a všichni stehlíci slétli na zem a společně se krmili. Jenom vztekloun seděl hladový v krmítku plném semínek a pořád útočil na všechny, kdo se jenom přiblížili. Markétka se mračila: „Angry birds, pryč s nimi. A takovou jsem měla radost,

když přiletěli.“ Tatínek se ale usmíval a konejšil Markétku: „Podívej, kolik jsme se toho za tu chvilku od nich mohli naučit. Třeba – podle jednoho hloupého stehlíka nemůžeš přece říkat, že všichni stehlíci jsou hloupí, je to tak?“ Markétka se podívala po ostatních stehlících. Byli nádherní a v klidu se spolu dělili o její dobroty. Málem si jich kvůli vztekounovi nevšimla. Teď viděla, jak jsou milí a přátelští.

Tatínek pokračoval dál: „A co ten rváč? Podívej se na něj. Má to nejlepší místo – přímo v krmítku. A přece je jediný, kdo je pořád hladový a nespokojený. Jestli takhle bude pokračovat, tak pro svou vzteklost a lakotu umře hladu v krmítku plném jídla.“ Markétka nad tím chvilku přemýšlela. Ještě něco jí vrtalo hlavou: „Tati, podívej se. Vždyť těch sýkorek je tu dvanáct a stehlíků deset. A oni všichni se nechají zahnat jedním křiklounem? Proč ho nevyženou?“ „No to je správná otázka. Někdy je strach tak mocný, že vůbec nepřemýšlíš. Je to asi vůbec nenapadlo, že by mohli toho křiklouna zahnat společně. Strach ti zalepí oči a zatemní rozum. Lidi jsou taky někdy takoví. Pán Bůh dobře věděl, když nám radil, ať nejsme každý sám. Církev je místo, kde si lidé mají pomáhat. Společně se jim podaří vyplašit nejednoho takového křiklouna, který ztrpčuje někomu život. Proto je dobře, že jsme spolu a že se máme rádi, že si můžeme spolu pomáhat a také že víme, že je někdo, kdo se nás dovede zastat.“ Markétka se přitulila k tatínkovi. „Já jsem tak ráda, že vás mám. Nikdy nechci být jako ten vztekoun a taky už nechci být paličatá. Zkazila jsem vám výlet. Místo lyžování sedíme teď všichni na chatě. Je mi to líto.“ Maminka Markétku pohladila: „Vidíš, Pán Bůh může všechno použít k dobrému. Kolik jsme se toho zase naučili díky tomu krmítku.“

Adélčiny mušle

Konečně přišly prázdniny. Adélka se už nemohla dočkat. Letos totiž poprvé poletí letadlem a poprvé bude u moře. Tolik se na to těšila. Už dlouho dopředu si začala chystat věci. Taky plavat se učila celý rok, ať si to může u moře báječně užít. Když přišel vytoužený den, všechno proběhlo tak, jak má. Adélka jásala, když viděla, že jejich hotel je skoro u moře. Pláž byla dokonce krásnější, než o tom snila. Jenom jedno ji zlobilo. Po obědě se rodina vždy vrátila do hotelového pokoje a všichni odpočívali. Venku totiž bylo moc vedro. To se Adélce ale vůbec nelíbilo. Nejraději by u moře i spala. Ve čtvrtek, a to ví Adélka přesně, protože si píše deník, to už nevydržela. Zase

po obědě všichni usnuli a ona se nudila. Chvilí přemýšlela, co bude dělat, až nakonec na to přišla. Tajně vyklouzne z hotelu a bude na pláži sbírat mušličky a lasturky. Jenom chvilinku a hned se vrátí. Věděla, že sama na pláž nesmí. Jenže všichni spí. Nikdo se to ani nedozví. Šup šup a Adélka byla na pláži, spokojená, že může sbírat mušličky, když na pláži skoro nikdo není. Šlo to krásně. Najednou jí málem vypadly oči z důlků. Tak nádhernou lasturu snad v životě neviděla. Jenže – lastura nebyla na pláži, byla

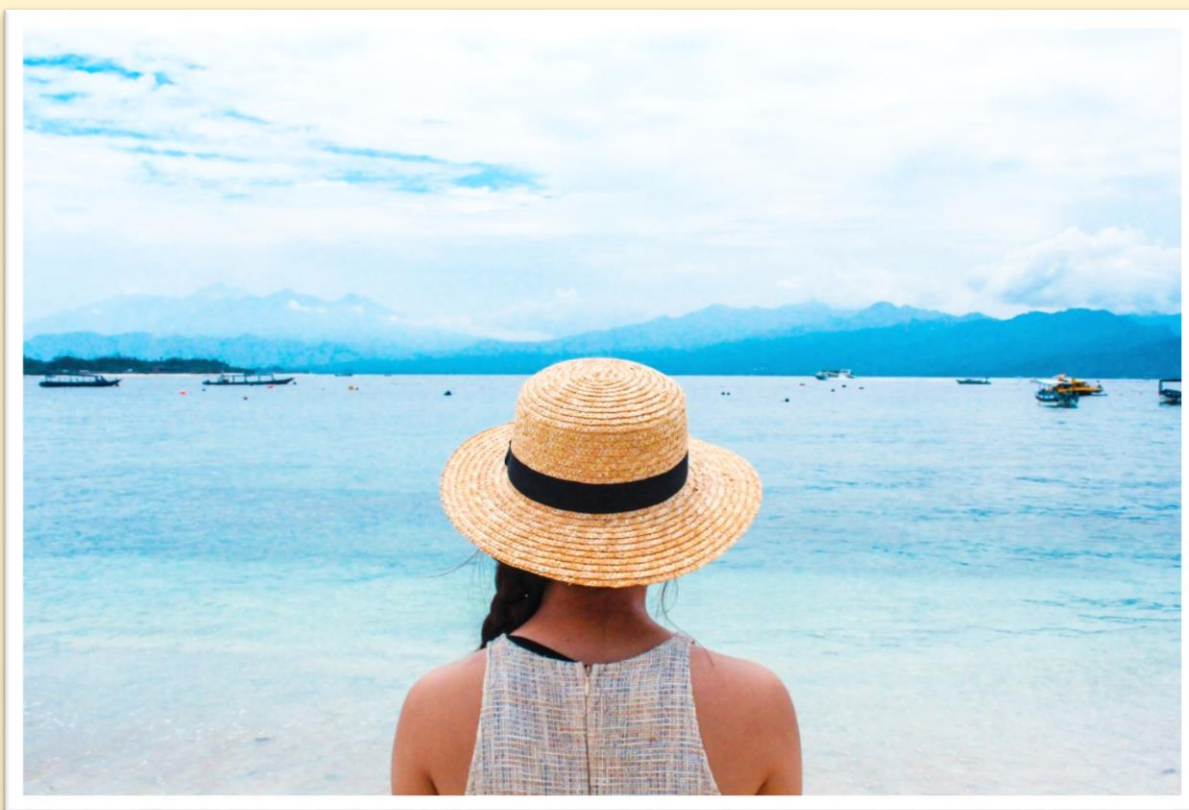

v rukou kluka, který si ji hrdě nesl. Byl si dobře vědom toho, že tak skvělý úlovek na pláži nikdo nemá. Kde ji ale našel? Adélka se podívala, odkud vlastně ten kluk přišel a pak jí to bylo jasné. Přišel od tržiště. Tam přece nikdo nic takového neprodává, ale přímo za tržištěm je další pláž. Není to daleko, ale určitě tam jsou hezčí mušličky, než na té jejich. Adélka se hned rozběhla tím směrem. To prostě musí stihnout dřív, než se rodina probudí.

Na pláži se rozhlédla – a opravdu to tam bylo jiné. Pláž byla skalnatá a mušlí tam bylo více a byly větší. Jenže ani jedna ani vzdáleně nebyla podobná té, kterou si nesl ten kluk. Prostě smůla. Nevadí. Odpoledne přemluví tatínka, aby tam šel s ní. Teď už raději poběží zpátky. Nasypala všechny mušle do pytlíku a chvatně vyrazila. Tak, tržiště našla snadno, ale jak je to možné, že vypadá nějak jinak? A kudy se vlastně jde přes

to tržiště? Doleva? Doprava? No raději rovně. Páni, to je ale úplně cizí ulice. Tudy se do jejího hotelu určitě nechodí. Adélka se zastavila, rozhlédla se, ale ať se koukala, jak se koukala, tak všechno viděla fakt úplně poprvé! Hlavou se jí honily otázky: „Kam mám jít? Co mám dělat?“

Strašně se polekala. Nebylo pochyb, že zabloudila. Kousek od Adélky stála paní a

pochutnávala si na zmrzlíně. Adélka k ní odvážně vykročila. Zkusí se jí zeptat na cestu: „Paní, nevíte, kde bydlím? Je to takový nízký hotel, má modré balkony...“ Paní se pěkně usmála, pohládila Adélku a cosi jí říkala jazykem, kterým se snad mluví na měsíci. Pak pokrčila rameny, zamávala Adélce a odešla! „Budete tlustá a zkazí se vám zuby a taky byste měla umět česky!“ odpověděla jí Adélka a pokusila se o trochu vztekly úsměv. Adélka si byla dobře vědomá toho, že jí paní vůbec nerozumí. Pak jí ale vhrkly slzy do očí. To tomu dala. Co bude dělat? Měla vztek na sebe i na všechny kolem. Najednou si vzpomněla na to, co dětem povídala teta na poslední besídce před prázdninami. Totiž – že nikdy nikde nejsme sami. Pán Bůh o nás vždycky ví. Vždy se stará o svoje děti a chrání je. V Bibli nám to říká Bůh v knize Jozue:

„Neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš.“

Adélka zavřela oči a pomodlila se, aby jí Pán Ježíš odpustil, že neposlouchala rodiče, a že utekla, a taky že byla drzá na tu paní, co jí nic špatného neudělala. Pak se nadechla a nahlas si začala říkat ten veršík:

„Neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš.“

Vypadalo to trochu legračně, ale to jí bylo úplně jedno. Opakovala veršík pořád a pořád dokola. Z očí jí sice ještě kapaly slzičky, ale v srdíčku se rozléval takový zvláštní pokoj. Najednou ucítila, že ji někdo vzal za ruku. Otevřela oči a před sebou uviděla paní, kterou znala z letadla. Seděla v letadle hned vedle nich. Letěla sama, a tak byla ráda, že si má s kým povídat. Teď se dívala tak trochu překvapeně, a tak trochu pobaveně: „Co to tady provádíš? Poslouchej, že ty ses ztratila?“ Adélka vykulila oči a rozzářila se jak sluníčko. Už není ztracená a opuštěná v cizí zemi. Paní ji vzala za ruku a vedla k jejich hotelu. Adélka nelenila a hned paní vysvětlila, proč tam tak stála a pořád dokola si říkala ten verš, který jí dodal odvalu, když se cítila nejztracenější a nejopuštěnější člověk pod sluncem.

Obsah

Archibald	3
Nejkrásnější květina	5
Smrk.....	7
Smrad'ulínek Zvědavulínek.....	10
Jak lokomotivy lumpačily	13
Věžný Jindřich	16
Střapatá hvězdička	19
Jarní prázdniny	21
Šťastný klaun.....	24
Hugo	26
Panáček Reziváček.....	29
Netopýří dobrodružství	32
Gabo opravář	34
Bělunka a Oušánek	37
Oheň	39
Nula v ohrožení.....	42
Nejvzácnější dárek.....	45
Rytíř Horác	48
Kolotoč	50
Kam se všichni poděli?.....	53
Film	56
Angry birds	58
Adélčiny mušle	60